

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΕΡΑΓΚΟΝ

ΚΡΙΣΤΟΦΕΡ ΠΑΟΛΙΝΙ

ΜΕΡΤΑΓΚ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΕΡΤΑΓΚ

ΕΠΙΣΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΡΙΣΤΟΦΕΡ ΠΑΟΛΙΝΙ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΑΓΚΟΝ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

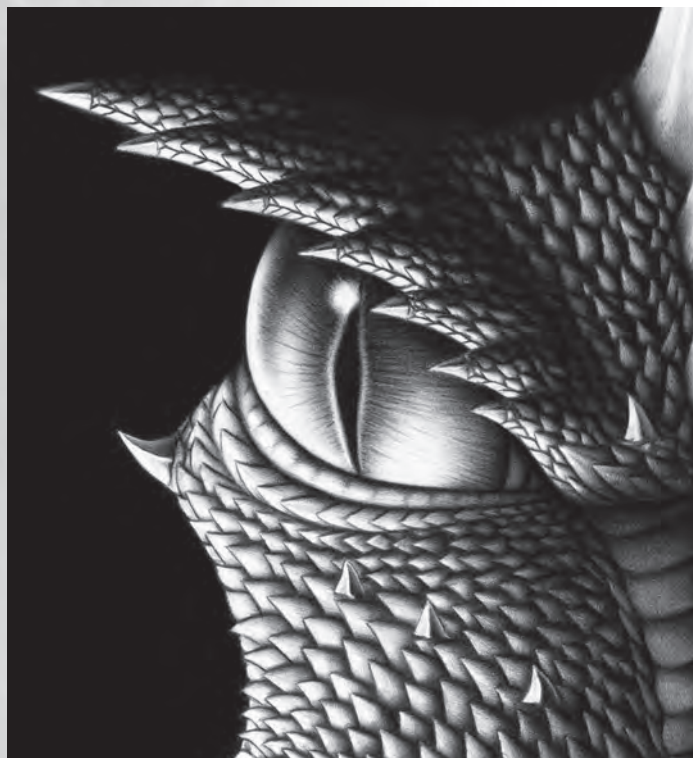
Έραγκον

Ο Πρωτότοκος

Μπρίσινγκο

Η Κληρονομιά

ΚΡΙΣΤΟΦΕΡ ΠΑΟΛΙΝΙ

ΜΕΡΤΑΓΚ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΑΓΚΟΝ

ΒΙΒΛΙΟ 5

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΦΩΤΕΙΝΗ ΜΕΓΑΛΟΥΔΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Κρίστοφερ Παολίνι, *Μέραταχ* (Σειρά: *Ο κόσμος του Έραγκον - Η κληρονομιά, Βιβλίο 5*)

Christopher Paolini, Murtagh: *The World of Eragon (The Inheritance Cycle, Book 5)*

Μετάφραση: Φωτεινή Μεγαλούδη

Επιμέλεια, Διορθώσεις: Κώστας Σίμος

Υπέυθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Προσαρμογή εξωφύλλου για την ελληνική έκδοση: Νίκη Αντωναιοπούλου

Copyright © Christopher Paolini 2023

Copyright © για την εικόνα του εξωφύλλου John Jude Palencar 2023

Copyright © για τον χάρτη και τις εικόνες των εσωτερικών σελίδων

Christopher Paolini 2006, 2023

Copyright © για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Alfred A. Knopf, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, Νέα Υόρκη, 2023

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2024

KET Z017 ΚΕΠ 427/24 ISBN 978-618-07-0633-8

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

www.patakis.gr • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Όπως πάντα, το διβλίο αυτό είναι αφιερωμένο στην οικογένειά μου.
Επίσης, σε όλους εκείνους που στέκονται έξω, με το βλέμμα μέσα.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Συνοπτικά	17
-----------	----

ΜΕΡΟΣ Ι: ΣΙΟΥΝΟΝ

I: Τρελοπαλίρροια	25
II: Το Πανηγύρι του Φούλσαμ	39
III: Πιρούνι και ξίφος	59
IV: Συμβούλιο κι αποφάσεις	74
V: Η πτήση του Δράκου	90

ΜΕΡΟΣ II: ΓΚΙΛΙΝΤ

I: Εχθρική περιοχή	113
II: Ερωτήσεις για μια γάτα	132
III: Άνθρωποι στον τύμβο	151
IV: Ιστορίες για ψάρια	171
V: Βρομόστομα	192
VI: Βαρύ τίμημα	203
VII: Ετοιμασία για ψέματα	218
VIII: Μάσκες	236
IX: Στολές	248
X: Στα κλεφτά...	266
XI: Η πέτρινη πόρτα	272
XII: Μονοπάτια στο σκοτάδι	285
XIII: Αντιμέτωπος με μια γάτα	303
XIV: Μονομαχία μυαλών	324
XV: Το κουτί της σύγχυσης	338
XVI: Επακόλουθα	345
XVII: Εξορία	362

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ: ΝΑΛ ΓΚΟΡΓΚΟΘ

I: Το χωριό	393
II: Μπασέλ	406
III: Ο Πύργος του Πυρίτη	426
IV: Όνειρα και οιωνοί	440
V: Αφηγήσεις πίστης	449
VI: Η αυλή των κορακιών	462
VII: Χαυλιόδοντας και λεπίδα	476
VIII: Η ευσπλαχνία της μητέρας	492
IX: Κρίσιμο σημείο	502
X: Αναστάτωση	514
XI: Προσδοκία	525
XII: Το πηγάδι του ζοφερού ύπνου	534
XIII: Εφιάλτης	550
XIV: Ούβεκ	562
XV: Αφανισμός	572
XVI: Άγρουπνα όνειρα	580
XVII: Θραύσματα	590
XVIII: Χωρίς ψεγάδι	601
XIX: Επιλογές	617
XX: Κουαζχγουαργκλά	629
XXI: Ζήτημα πίστης	641
XXII: Μαύρος καπνός	661
XXIII: Φωτιά και άνεμος	677
XXIV: Γκριδ	688

ΜΕΡΟΣ ΙV: ΟΘ ΟΡΟΥΜ

I: Πλάσματα του σκότους	709
II: Ελευθερία από τη δυστυχία	723
III: Κρατώντας το κέντρο	731
IV: Ίσλινγκο	751

ΜΕΡΟΣ V: ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ

I: Αποδοχή	767
------------	-----

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ονόματα και γλώσσες	795
---------------------	-----

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ	795
--	-----

ΓΛΩΣΣΑΡΙ	797
----------	-----

Επίλογος και ευχαριστίες	801
--------------------------	-----

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΑΓΚΟΝ

Συνοπτικά

Ιδού, η γη της Αλαγαισίας, απέραντη και κατάφυτη, γεμάτη μυστήριο. Εδώ υπάρχουν βουνά που αγγίζουν τ' αστέρια, δάση ανεξιχνίαστα όπως ο ωκεανός, έρημοι καψαλισμένες και γυμνές, κι άλλα πολλά ακόμα. Παντού σ' αυτήν τη γη θα βρει κανείς διάφορους λαούς και πλάσματα, από Ανθρώπους μέχρι Ξωτικά που ζουν πολύ, από Νάνους που κατοικούν στα βάθη μέχρι πολεμοχαρή Ούργκαλ. Και πάνω απ' όλα, Δράκους – λαμπερούς κι αστραφτερούς και τρομακτικούς μέσα στην αρχαία δόξα τους.

Όλο τον προηγούμενο αιώνα, ο βασιλιάς Γκαλμπατόριξ κυριαρχούσε ως τύραννος σ' εκείνες τις περιοχές όπου κατοικούσαν Άνθρωποι και υπήρξε ο φόβος και ο τρόμος και των άλλων Γενών. Επειδή έτσι θέλησε, διέλυσε τους Δράκους, ο αριθμός τους μειώθηκε πολύ και ήταν λίγοι αυτοί που απέμειναν.

Όσοι γενναίοι πήγαν κόντρα στον Γκαλμπατόριξ έφυγαν στην ενδοχώρα όπου πήραν το όνομα Βάρντεν. Εκεί ζούσαν, ουσιαστικά κνηνημένοι, μέχρι που εκκολάφθηκε ο Δράκος Σαφίρα για τον Άνθρωπο Έραγκον.

Μαζί –και υπό τη συνετή ηγεσία της αφέντρας Ναζουάντα– προέλασαν ενάντια στην Αυτοκρατορία του Γκαλμπατόριξ.

Τώρα ο βασιλιάς δεν υπάρχει πια και ο πόλεμος για την ανατροπή του έχει τελειώσει και η χώρα μπήκε αισίως σε μια νέα εποχή.

Ωστόσο, και στην τωρινή ειρήνη, υπάρχουν ακόμα σκιές που αναδεύονται και φήμες για παράξενα συμβάντα στις παρυφές της Αλαγαισίας και για όλα αυτά κάποιος ψάχνει να βρει την αλήθεια...

*Να κρατάς το κέντρο μέσα στην καταιγίδα,
Να επιμένεις ή να προσηλώνεσαι ή να κατανοείς το κοινώς
αποδεκτό;
Αυτό είναι ένα ερώτημα που προβληματίζει ακόμα και τον
πιο ανοιχτόμυαλο.
Μια μοναχική λεύκα μεγαλώνει, γίνεται ψηλή και γερή, όσο
και η μοναχική
βελανιδιά. Η τιμή απαιτεί, το καθήκον καλεί
και η αγάπη σαγηνεύει, όμως ο εαυτός επιμένει.*

*—Διλήμματα 14-20
Άπτεν ο Κόκκινος*

ΣΙΟΥΝΟΝ

ΣΙΟΥΝΟΝ

ΣΙΟΡΜΚΛΑΟΥΝΤ

ΚΟΛΠΟΣ ΤΟΥ ΦΟΥΝΤΟΥ

Τρελοπαλίρροια

Θ Α ΠΑΣ ΜΟΝΟΣ;

Ο Μέρταγκ έριξε στον Θορν μια περιπαικτική ματιά. Ο κόκκινος Δράκος καθόταν συσπειρωμένος δίπλα του, ψηλά πάνω στο βραχώδες λοφάκι όπου είχαν προσγειωθεί. Στο λιγοστό φως του σούρουπου, η λάμψη από τις φολίδες του Δράκου αχνόφεγγε, σαν κάρβουνα μισοσβησμένης φωτιάς που περιμένουν μια ανάσα του ανέμου για να φουντώσουν και να λαμπυρίσουν ξανά.

«Τι; Θέλεις να έρθεις μαζί μου;»

Ένα λυκίσιο γρύλισμα ξέφυγε από τα σαγόνια του Θορν, φανερώνοντας τις σειρές από τα αιχμηρά λευκά δόντια του, το καθένα τους μακρύ σαν σιλέτο. *Γιατί όχι; Αφού ήδη μας φοβούνται. Ας' τους να τσιριξουν και να το δάλουν στα πόδια όταν φτάσουμε.*

Οι σκέψεις του Δράκου ηχούσαν σαν καμπάνα στο μυαλό του Μέρταγκ. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του καθώς έλυνε το ξίφος του, το Ζάρροκ, από τη μέση του. «Θα σου άρεσε κάτι τέτοιο, έτσι δεν είναι;»

Τα σαγόνια του Θορν άνοιξαν λίγο παραπάνω κι έγλειψε με τη φολιδωτή γλώσσα τα πλευρά του. *Ίσως.*

Ο Μέρταγκ ήταν σαν να έβλεπε μπροστά του τον Θορν να βαδίζει αγέρωχος σε ένα στενό δρομάκι γδέρνοντας τους τοίχους των κτιρίων με τους πανίσχυρους ώμους του, κομματιάζοντας

δοκάρια, παραθυρόφυλλα και πρεβάζια, με τους κατοίκους να τρέχουν σαν τρελοί μακριά του. Ο Μέρταγκ ήξερε πώς θα τελείωνε αυτό, με φωτιά και αίμα κι έναν ισοπεδωτικό κύκλο απόλυτης καταστροφής.

«Νομίζω ότι είναι καλύτερα να περιμένεις εδώ».

Ο Θορν τρεμόπαιξε τα φτερά του και κάτι σαν δήχας ακούστηκε από τα δάθη του λαιμού του. Έτσι γελούσε. *Τότε ίσως κι εσύ θα μπορούσες ν' αλλάξεις με μάγια το χρώμα των φολίδων μου και μετά να προσποιηθούμε ότι είμαστε ο Έραγκον και η Σαφίρα. Πλάκα δε θα είχε;*

Ο Μέρταγκ ξεφύσησε καθώς ακουμπούσε το Ζάρροκ πάνω σε κάτι ξερόχορτα. Με έκπληξη είχε ανακαλύψει ότι ο Θορν διέθετε μια αιχμηρή αίσθηση του χιούμορ. Αυτή δεν του φανερώθηκε από την πρώτη στιγμή που δημιουργήθηκε ο δεσμός μεταξύ τους, εν μέρει επειδή ο Θορν ήταν πολύ νεαρός και εν μέρει επειδή... δεν είχαν προκύψει οι κατάλληλες συνθήκες.

Για μια στιγμή, η διάθεση του Μέρταγκ χάλασε.

Όχι, Ε, τότε, αν αλλάξεις γνώμη—

«Θα είσαι ο πρώτος που θα το μάθει».

Μμμ. Με την άκρη της μουσούδας του, ο Θορν έσπρωξε το ξίφος. Μακάρι να έπαιρνες μαζί το μυτερό σου δόντι, το νύχι σου, το κοφτερό σου δάσανο.

Ο Μέρταγκ ήξερε ότι ο Θορν είναι ταραγμένος. Έτσι ένιωθε πάντα όταν ο Μέρταγκ έφευγε, έστω και για λίγο. «Μην ανησυχείς. Θα είμαι μια χαρά».

Ένα αχνό συννεφάκι καπνού δραπέτευσε από τα μισάνοιχτα ρουθούνια του Δράκου. *Δεν εμπιστεύομαι αυτό τον ύπουλο με τα δόντια του καρχαρία.*

«Εγώ δεν εμπιστεύομαι κανένα. Μόνο εσένα».

Κι εκείνη.

Ο Μέρταγκ παραπάτησε καθώς κατευθυνόταν σε μια από τις σέλες που κρέμονταν στο πλευρό του Θορν. Σαν αστραπή έλαμψε απέναντί του μια εικόνα με τα αμυγδαλωτά μάτια της Ναζουάνα. Τα ζυγωματικά. Τα δόντια. Στοιχεία και κομμάτια της που

όμως δεν κατάφεραν να απεικονίσουν πιστά το σύνολο. Μια ανάμνηση από το άρωμά της συνοδευόμενη από νοσταλγία και θλίψη, μια οδυνηρή αίσθηση απώλειας γι' αυτό που θα μπορούσε να γίνει και που τώρα είχε πια χαθεί.

«Ναι». Δε θα μπορούσε να πει ψέματα στον Θορν ακόμα κι αν το ήθελε. Ήταν πολύ βαθιά συνδεδεμένοι για κάτι τέτοιο.

Ο Δράκος ήταν αρκετά ευγενικός ώστε να στρέψει τη συζήτηση σε πιο ασφαλές έδαφος. *Λες ο Σάρροκ να μυρίστηκε τίποτα ενδιαφέρον;*

«Καλύτερα να μην έχει συμβεί κάτι τέτοιο». Ο Μέρταγκ ξέθαψε ένα στρογγυλό κουδάρι καφετί σπάγκου από τη θήκη της σέλας.

Αν όμως έχει συμβεί; Πετάμε προς την καταιγίδα ή απομακρυνόμαστε από αυτήν;

Ένα αχνό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του Μέρταγκ. «Εξαοτάται από τη δύναμη της καταιγίδας».

Μπορεί να μην είναι προφανές. Ο άνεμος μπορεί να πει ψέματα.

Μέτρησε ένα κομμάτι σπάγκο. «Τότε, θα συνεχίσουμε να οσφραινόμαστε την ατμόσφαιρα μέχρι να γίνει προφανές».

Χμμ. Αφού μπορούμε να αλλάξουμε πορεία, αν χρειαστεί.

«Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία».

Το πιο κοντινό μάτι του Θορν – βαθύ ρουμπινί που λαμποκοπούσε με μια άγρια εσωτερική λάμψη – έμεινε καρφωμένο πάνω στον Μέρταγκ που έκοψε τον σπάγκο και τον χρησιμοποίησε για να δέσει τον σταυροφύλακα του Ζάρροκ στη ζώνη και το θηκάρι έτσι που να μην μπορεί το βαθυκόκκινο ξίφος να φύγει από τη θέση του. Έπειτα τοποθέτησε το Ζάρροκ στη θήκη της σέλας, εκεί που θα ήταν ασφαλές και κρυμμένο, και κάνοντας στροφή στάθηκε απέναντι στον Θορν.

«Θα γυρίσω πριν χαράξει».

Ο Δράκος χαμήλωσε πάνω στα ισχία του, σαν να έπαιρνε φόρο για να φυσηξει. Έτριψε το έδαφος με τα γαμψά του νύχια, σαν τεράστια γάτα που μαλάζει κουβέρτα, και πετρούλες τινάχτηκαν

ψηλά κομματιασμένες ανάμεσα στα νύχια του. Από το στήθος του δγήκε ένα αχνό μουγκρητό, σχεδόν σαν κλαψούρισμα.

Ο Μέρταγκ ακούμπησε το χέρι του στο ανώμαλο μέτωπο του Θορν και προσπάθησε να του μεταδώσει μια αίσθηση γαλήνης κι εμπιστοσύνης. Σκοτεινές συγχορδίες αγωνίας αντηχούσαν βαθιά στο τοπίο του μυαλού του Θορν.

«Θα είμαι μια χαρά».

Αν με χρειαστείς–

«Θα έρθεις, το ξέρω».

Ο Θορν έσκυψε τον αυχένα και τα νύχια του έμειναν ακίνητα. Μέσα από το μυαλό του, ο Μέρταγκ ένωσε να αναδύεται μια δυνατή –αν και αδιόρατη– αίσθηση αποφασιστικότητας.

Κατανοούσαν ο ένας τον άλλο.

«Να προσέχεις. Έχε τον νου σου στους ύπουλους».

Από το κέντρο του θώρακα του Θορν δγήκε ένα ακόμα βαθύ μουγκρητό.

Τότε ο Μέρταγκ φόρεσε την κουκούλα του μανδύα του κι άρχισε να κατηφορίζει τον λόφο, διαλέγοντας ένα μονοπάτι διάσπαρτο με πέτρες και συστάδες αγριόθαμνων.

Κοίταξε πίσω μια φορά και είδε τον Θορν κουρνιασμένο στην κορφή του λοφίσκου να τον παρακολουθεί με ολάνοιχτα μάτια.

* * *

Ένας Άνθρωπος με έναν Δράκο δεν είναι ποτέ πραγματικά μόνος.

Αυτό σκεφτόταν ο Μέρταγκ καθώς κατευθυνόταν δυτικά με μεγάλες, χαλαρές δρασκελιές. Όση απόσταση κι αν τον χώριζε από τον Θορν, ένα κομμάτι τους παρέμενε συνδεδεμένο, ακόμη κι αν ήταν τόσο μακριά, που δεν μπορούσαν να ακούσουν ο ένας τις σκέψεις του άλλου ή να μοιραστούν τα συναισθήματά τους. Αυτό που τους ένωνε ήταν η αρχαία μαγεία και δε θα τους εγκατέλειπε ποτέ πριν τον θάνατο ενός από τους δύο.

Ωστόσο, η μαγεία δεν ήταν ο μοναδικός τους δεσμός. Οι εμπειρίες που είχε μοιραστεί με τον Θορν –οι δυσκολίες, οι νοητικές επιθέσεις, τα βασανιστήρια– ήταν τόσο έντονες, τόσο μο-

ναδικές, που ο Μέρταγκ δεν πίστευε ότι κάποιος άλλος θα μπορούσε να κατανοήσει αληθινά όσα είχαν περάσει.

Αυτή η γνώση ήταν κάπως ανακουφιστική. Όπου κι αν πήγαινε, ό,τι κι αν έκανε, ο Θορν θα ήταν πάντα εκεί γι' αυτόν. Και το πιο σημαντικό, ο Θορν θα καταλάβαινε. Καμιά φορά θα αποδοκίμαζε, αλλά ακόμα και τότε με ενσυναίσθηση και συμπόνια. Και το ίδιο ίσχυε και αντίστροφα.

Υπήρχε ωστόσο και μια αίσθηση περιορισμού στη γνώση αυτή. Ποτέ δε θα μπορούσε να παρατήρει ο ένας τον άλλο. Ποτέ στην πραγματικότητα. Αλλά τον Μέρταγκ δεν τον πείραζε. Είχε βαρεθεί τελείως να είναι μόνος.

Η γη απλωνόταν μπροστά του κατηφορική για αρκετά χιλιόμετρα και κατέληγε στον κόλπο του Φάντορ. Εκεί, δίπλα στις όχθες, δέσποζε η πόλη Σίουνον: μπόλικά κτίσματα με γερά τείχη, σκοτεινά και πνιγμένα στους ίσκιους εκτός από το λαμπύρισμα κάποιας λάμπας ή κεριού εδώ κι εκεί – θερμά πετράδια στη νύχτα που σφιχταγκάλιαζε τα πάντα. Σειρές από ψαροκάικα με μαζεμένα πανιά επέπλεαν δίπλα στις πέτρινες αποβάθρες και μαζί τους τρία σκάφη για μεγάλα δάθη με ψηλά ιστία και ευρύχωρο κήτος, πλοία που μπορούσαν να δγάλουν πέρα το ταξίδι γύρω από το δόρειο άκρο της χερσονήσου που χώριζε τον κόλπο από την ανοιχτή θάλασσα.

Απέναντι από τον κόλπο υψώνονταν τα βουνά της Ραχοκοκαλιάς, πριονωτά κι αυλακωμένα, πίσω από ένα βαρύ σεντόνι σκοτεινής καταχνιάς, ενώ το αλμυρό νερό μπροστά τους έμοιαζε θαθύ, παγωμένο κι εχθρικό.

Γκριζα σύννεφα απλώνονταν τόσο πάνω από τον κόλπο όσο και πάνω από την ξηρά και μια πνιχτή ησυχία μαλάκωνε τον ήχο από τα δήματα του Μέρταγκ.

Κάτι παγωμένο ακούμπησε το χέρι του και τον έκανε να σηκώσει το βλέμμα.

Παχιές νιφάδες χιονιού κατέβαιναν χορεύοντας: το πρώτο χιόνι της χρονιάς. Άνοιξε το στόμα και γεύτηκε μια νιφάδα στη γλώσσα. Έλιωσε σαν ευχάριστη ανάμνηση, περαστική και άυλη.

Ακόμα και τόσο βόρεια, ήταν νωρίς για χιόνι. Η Τρελοπαλίρροια ήταν πριν δύο μέρες, ορόσημο για την πρώτη εμφάνιση του μπεργκενχεντ, του ασημένιου ψαριού με τα χοντρά λέπια που εισέβαλλε στον κόλπο κάθε φθινόπωρο. Τα κοπάδια που έφταναν ήταν τόσο μεγάλα και πυκνά, που σχεδόν μπορούσες να περπατήσεις πάνω τους, και ο Μέρταγκ είχε ακούσει ότι, τον καιρό της αναπαραγωγής τους, τα ψάρια ρίχνονταν πάνω στα καταστρώματα των καϊκιών εντελώς αποτρελαμένα από την ένταση του οίστρου τους.

Για να μαθαίνεις, είπε στον εαυτό του.

Συνήθως το χιόνι δεν ερχόταν παρά έναν ή δυο μήνες μετά την Τρελοπαλίρροια. Η τόσο πρόωμη άφιξή του σήμαινε ότι ένας σκληρός, δύσκολος χειμώνας ήταν καθ' οδόν.

Πάντως, ο Μέρταγκ απολάμβανε τον απαλό χορό των νιφάδων και εκτιμούσε τη δροσιά της ατμόσφαιρας. Ήταν η τέλεια θερμοκρασία για περπάτημα, τρέξιμο ή μάχη.

Ελάχιστα πράγματα είναι χειρότερα από το να παλεύεις για τη ζωή σου όταν η ζέστη σου φέρνει λιποθυμία.

Οι σφυγμοί του ανέδηκαν κι έριξε πίσω την κουκούλα ξεκινώντας ένα γρήγορο τροχάδην, νιώθοντας την ανάγκη να πάει πιο γρήγορα.

Διατήρησε σταθερό ρυθμό καθώς έτρεχε πλέον σε ομαλά εδάφη γύρω από το Σίουνον, δίπλα σε ρυάκια και μικρά δασύλλια, πάνω από πέτρινους φράκτες και μέσα από χωράφια κριθαριού και σίκαλης έτοιμα για θερισμό. Κανείς δεν τον πήρε είδηση εκτός από ένα κυνηγόσκυλο στην πύλη ενός αγροκτήματος που του έστειλε ένα αδιάφορο γρύλισμα.

Το ίδιο και σε σένα, σκέφτηκε ο Μέρταγκ.

Η σύνδεσή του με τον Θορν αποδυναμωνόταν καθώς έτρεχε, όμως δε χάθηκε ποτέ. Κι αυτό ήταν μια παρηγοριά για τον Μέρταγκ. Ένιωθε εξίσου νευρικός με τον Θορν όταν χωρίζονταν, αν και προσπαθούσε να κρύψει το συναίσθημα καθώς δεν ήθελε να μεγαλώσει την ανησυχία του Δράκου.

Ο Μέρταγκ θα προτιμούσε να είχαν προσγειωθεί πιο κοντά

στο Σίουνον. Αν χρειαζόταν βοήθεια, και το τελευταίο δευτερόλεπτο θα μετρούσε. Ωστόσο, ο κίνδυνος να εντοπίσει κάποιος τον Θορν ήταν πολύ μεγάλος, γι' αυτό προτιμούσαν να διατηρήσουν την απόστασή τους και να αποφύγουν μια ενδεχόμενη συμπλοκή με τις τοπικές δυνάμεις.

Ο Μέρταγκ έκανε μια κίνηση για να ξεπιαστεί ο λαιμός του. Τώρα που περπατούσε –με τα πνευμόνια του γεμάτα καθαρό, δροσερό αέρα και τον σφυγμό του να χτυπά σε γρήγορο αλλά ανεκτό ρυθμό– ένιωθε καλά, αφού είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας στην πλάτη του Δράκου. Τα γόνατα και οι γοφοί του πονούσαν ελαφρά. Δεν ήταν στραβοκάνης όπως οι περισσότεροι από τους ιππείς του Γκαλμπατόριξ, αν συνέχιζε όμως να περνά τον περισσότερο από τον χρόνο του πάνω στον Θορν, θα μπορούσε και να γίνει. Άραγε αυτό ήταν κάτι αναπόφευκτο για έναν Δρακοκαβαλάρη;

Ένα αδιόρατο χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του.

Η σκέψη πασίγνωστων Δρακοκαβαλάρηδων –ιδιαίτερα Ξωτικών– που βιάζαν με πόδια θεόστραβα σαν εκείνα βετεράνου λογχοφόρου μετά από είκοσι χρόνια θητείας στον στρατό ήταν διασκεδαστική. Αμφέβαλλε όμως ότι κάτι τέτοιο ήταν πιθανό. Οι Δρακοκαβαλάρηδες είχαν ενδεχομένως τον τρόπο να αντισταθμίζουν τις συνέπειες της μακράς παραμονής τους πάνω στη σέλα, και σε κάθε περίπτωση, μόλις ένας Δράκος μεγάλωνε αρκετά, ήταν αδύνατον να καθίσεις πάνω του σαν σε άλογο. Ο Σρούικαν –ο τεράστιος μαύρος Δράκος του Γκαλμπατόριξ– ήταν κάπως έτσι. Αντί για σέλα, ο βασιλιάς είχε τοποθετήσει ένα μικρό υπόστεγο πάνω στο εξόγκωμα των τεράστιων ώμων του Σρούικαν.

Ο Μέρταγκ ανατρίχιασε και σταμάτησε δίπλα σε ένα κεραινόπληκτο δέντρο. Ένωσε ξαφνικά να τον πιάνουν ρίγη στα χέρια και στα πόδια.

Πήρε βαθιά ανάσα. Κι άλλη μία. Ο Γκαλμπατόριξ ήταν νεκρός. Ο Σρούικαν ήταν νεκρός. Δεν είχαν πια καμιά εξουσία πάνω τους ή σε οποιοδήποτε άλλο ζωντανό πλάσμα.

«Είμαστε ελεύθεροι» ψιθύρισε.

Ένωσε τον Θορν να του στέλνει μια θερμή αίσθηση συμπαράστασης, σαν να τον αγκάλιαζε από μακριά.

Ξαναφόρεσε την κουκούλα του και συνέχισε.

* * *

Όταν ο Μέρταγκ έφτασε στον παραλιακό δρόμο του Σίουνον, σταμάτησε πίσω από έναν κοντινό θαμνοφράχτη και ξεπρόβαλε προσεκτικά το κεφάλι του πάνω από τα φυτά. Προς ανακούφισή του, ο δρόμος ήταν άδειος.

Χώθηκε ανάμεσα στους θάμνους και κατευθύνθηκε διασπικτικά δόρεια, εκεί που ήταν μαζεμένος ο μεγαλύτερος όγκος των κτισμάτων της κυρίως πόλης. Το αχνό φως που περνούσε μέσα από τα σύννεφα είχε σχεδόν εξαφανιστεί και ήθελε να είναι στο Σίουνον πριν την πόλη τυλίξει τελείως το σκοτάδι.

Βαθιά ίχνη από άμαξες αυλάκωναν τον πολυπατημένο δρόμο και βουναλάκια από κοπριά αγελάδων τον ανάγκαζαν να αλλάξει πορεία κάθε λίγα βήματα. Το χιόνι έντυνε τη γη με ένα απαλό, παχύ πάπλωμα που του θύμιζε τις διακοσμητικές δαντέλες που θα φορούσαν οι κυρίες της αυλής σε μεγάλα γεγονότα.

Καθώς πλησίαζε το εξωτερικό τείχος του Σίουνον επιβράδυνε το βήμα του. Οι οχυρώσεις ήταν γερές και καλοφτιαγμένες, αν και όχι τόσο ψηλές όσο στο Τιρμ ή την Ντρας-Λιόνα. Στους μαύρους ογκόλιθους με την τραχιά επιφάνεια, περασμένους με παχιά στρώματα λάσπης, δεν υπήρχε το παραμικρό κενό και το τείχος διέθετε στο κάτω μέρος του κλίση υπό την κατάλληλη γωνία, κάτι που παρατήρησε επιδοκιμάζοντας.

Όχι ότι κάτι από όλα αυτά είχε σημασία αν ερχόσουν αντιμέτωπος με έναν Δράκο ή έναν Δρακοκαβαλάρη.

Δύο φρουροί στέκονταν γερμένοι πάνω στα δόρατά τους, ο ένας αριστερά κι ο άλλος δεξιά της νότιας πύλης του Σίουνον. Ο Μέρταγκ έστρεψε το βλέμμα του ψηλά στις επάλξεις και τις μικρές εξέδρες τους. Δεν υπήρχαν τοξότες στον διάδρομο του τείχους. *Τσαπατσουλιά.*

Οι φρουροί ίσιωσαν το σώμα τους μόλις τον είδαν να πλησιάζει και ο Μέρταγκ άνοιξε τον μανδύα του για να δείξει ότι ήταν άοπλος.

Ακούστηκε ένας μεταλλικός ήχος καθώς οι φρουροί διασταύρωναν τα δόρατά τους. «Ποιος είσαι;» ρώτησε ο άντρας στα αριστερά. Το πρόσωπό του θύμιζε γογγύλι, με μύτη παχιά, σπαρμένη με ένα δίκτυο από σπασμένα αιμοφόρα αγγεία κι έναν κιτρινωπό μώλωπα κάτω από το δεξί μάτι.

«Είμαι απλώς ένας ταξιδιώτης της Τρελοπαλιόρροιας» είπε ο Μέρταγκ ανέμελα. «Ήρθα ν' αγοράσω καπνιστό μπεργκενχεντ για τον αφέντη μου».

Ο άντρας στα δεξιά τον ξανακοίταξε καχύποπτα. Έμοιαζε με ξάδελφο του χοντρομούτη. «Έτσι λες εσύ. Κι από πού έρχεσαι, ταξιδιώτη; Και με ποιο όνομα κυκλοφορείς;»

«Τόρνακ, γιος του Τέρεθ, κι έρχομαι από την Ιλιρία».

Η αναφορά της πρωτεύουσας σαν να κοκάλωσε τις πλάτες των φρουρών. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κι έπειτα ο χοντρομούτης έριξε μια κλοτσιά κι έφτυσε στη γη. Η ροχάλα του έλιωσε μια χούφτα χιόνι. «Αυτή η απόσταση παραείναι μεγάλη για να την κάνει κάποιος με τα πόδια, χωρίς εφόδια και άλογο, για μερικά κιλά ψάρια».

«Θα ήταν» συμφώνησε ο Μέρταγκ «αλλά το άλογό μου έσπασε το πόδι του χθες το δρόμο. Πάτησε στην τρύπα κάποιου ασβού το καημένο».

«Και παράτησες τη σέλα σου;» είπε ο άντρας στα δεξιά.

Ο Μέρταγκ ανασήκωσε τους ώμους. «Ο αφέντης μου είναι καλοπληρωτής, δε με πληρώνει όμως για να σέρνω σέλα και σάκους στη μισή Αλαγαισία, αν με πιάνετε».

Οι φρουροί χαμογέλασαν βεβιασμένα και ο χοντρομούτης είπε: «Μάλιστα. Σε πιάνουμε. Έχεις εξασφαλίσει κατάλυμα; Έχεις χρήμα για κρεβάτι;»

«Χρήμα έχω αρκετό».

Ο χοντρομούτης φάνηκε να δέχεται τα λόγια του. «Εντάξει. Δε θέλουμε ξένους να κοιμούνται στους δρόμους μας. Αν το επιχει-

ρήσεις, θα σε βρούμε, θα σε παρακολουθούμε. Αν κάνεις φασαρίες, θα πας από κει που 'ρθες. Από τα μεσάνυχτα μέχρι την τέταρτη βάρδια οι πύλες είναι κλειστές και δεν πρόκειται ν' ανοίξουν για κανένα, εκτός κι αν έρθει η ίδια η Ναζουάντα».

«Αυτό μου φαίνεται λογικό» είπε ο Μέρταγκ.

Ο χοντρομούτης γρύλισε και οι φρουροί χώρισαν τα δόρατά τους. Ο Μέρταγκ τούς έγεννε με σεβασμό και πέρασε ανάμεσά τους για να μπει στην πόλη.

* * *

Ο Μέρταγκ έξιυνε το σαγόνι του καθώς χωνόταν όλο και πιο βαθιά μέσα στο Σίουνον.

Είχε αφήσει τα γένια του να μεγαλώσουν στην αρχή της χρονιάς για να κρύβει καλύτερα την ταυτότητά του. Πίστευε ότι τα είχε καταφέρει. Μέχρι τώρα κανείς δεν τον είχε υποψιαστεί. Ωστόσο, η γενειάδα τού προκαλούσε φαγούρα και δεν είχε όρεξη να την αφήσει να μακρύνει αρκετά πριν μαλακώσουν οι τρίχες. Τον ενοχλούσε να είναι ατημέλητος.

Είχε μάθει ότι το να ψαλιδίζεις τη γενειάδα σου με το σπιλέτο σου δεν είναι καθόλου πρακτικό, και δεν ένιωθε πρόθυμος να καταφύγει στη μαγεία, μην ξέροντας τι ακριβώς θα γινόταν αν επιχειρούσε να δώσει σχήμα στη γενειάδα του με μία λέξη και μόνο. Εξάλλου, δεν πίστευε ότι ένα ξόρκι μπορεί να είναι τόσο καλό, ώστε να απομακρύνει τις τρίχες αλλά όχι και το δέρμα του, πέραν του ότι ένιωθε μια δημιουργική ικανοποίηση όταν προσπαθούσε να πετύχει κάτι χρησιμοποιώντας τα ίδια του τα χέρια.

Είχε αγοράσει μια σιδερένια ψαλίδα από έναν ψευτομάστορα έξω από τη Νάρντα. Δούλευε αρκετά καλά, αρκεί να φρόντιζε να την ακονίζει, να τη λαδώνει και να την καθαρίζει από τη σκουριά. Ακόμα κι έτσι όμως, η συντήρηση της γενειάδας τού φαινόταν εξίσου βαρετή με το ξύρισμα.

Μπορεί και να την έκοδε αφού θα έφευγε από το Σίουνον.

Η κεντρική οδός ήταν μια λασπωμένη λωρίδα γης διπλάσια σε φάρδος από τον νότιο δρόμο. Τα κτίρια ήταν μισοξύλινες κα-

τασκευές σκεπασμένες με λυγισμένα ξύλα, συμπιεσμένα το ένα δίπλα στο άλλο, όπως έκαναν στη ναυπηγική. Τα δοκάρια είχαν βαφτεί μαύρα, περασμένα με κατράμι από πεύκο, που τα προστάτευε από το αλάτι του κόλπου, και πολλά από αυτά ήταν διακοσμημένα με καμπυλόγραμμη θαλάσσια φίδια, πουλιά και Σβάρτλινγκ. Σιδερένιοι ανεμοδείκτες διακρίνονταν ακίνητοι πάνω σε κάθε τριγωνική στέγη καλυμμένη με ξυλοκεράμιδα και η διακόσμηση στην κορυφή των περισσότερων σπιτιών ήταν ένα σκαλισμένο κεφάλι Δράκου.

Ο Μέρταγκ πίεσε τον εαυτό του να σταματήσει να ξύνεται.

Θα μπορούσε να απαγγείλει ολόκληρη την ιστορία της πόλης, από τη θεμελίωσή της μέχρι σήμερα. Ήξερε ότι τα γλυπτά είχαν γίνει με βάση το στίλ που συνήθως αποκαλούν *κυσκ*, το οποίο είχε επινοήσει ένας δεξιότεχνης μάστορας πριν από έναν αιώνα περίπου. Ότι η μαύρη πέτρα στους εξωτερικούς τοίχους προερχόταν από ένα λατομείο που απείχε καμιά εικοσαριά χιλιόμετρα προς τα βορειοανατολικά. Και ότι ο καλός λαός του Σίουνον έτρεφε έναν θανάσιμο φόβο για το δάσος των Ξωτικών, το Ντου Γουελντενδάρντεν, και έκανε ό,τι μπορούσε για να εμποδίσει τα πεύκα με τις μαύρες δελόνες να φυτρώσουν στα χωράφια του. Όλα αυτά τα ήξερε, και πολύ περισσότερα.

Όμως προς τι; Του είχε δοθεί η καλύτερη εκπαίδευση στη χώρα και μετά ακόμα περισσότερη και να που τελικά περνούσε μια ζωή όπου τα δύσκολα ταξίδια, η οξύτητα της ακοής και η ταχύτητα του χεριού σήμαιναν περισσότερα από κάθε γνώση που είχε αποκτηθεί στα σχολεία. Εξάλλου, το να καταλαβαίνει κανείς τι *ισχύει* και τι *πρέπει να κάνει* είναι δύο πολύ διαφορετικά πράγματα. Το είχε δει αυτό με τον Γκαλμπατόριξ. Ο βασιλιάς ήξερε πιο πολλά από τους περισσότερους –ίσως ακόμα πιο πολλά κι από κάποια αρχαία Ξωτικά και Δράκους–, αλλά τελικά η γνώση αυτή δεν του είχε προσφέρει καμία πραγματική σοφία.

Ελάχιστα άτομα κυκλοφορούσαν στους δρόμους. Ήταν αργά και οι μέρες μετά την Τρελοπαλίρροια ήταν όλο πανηγύρια

και οι περισσότεροι από τους πολίτες είχαν μαζευτεί στα σπίτια τους, γιορτάζοντας μια ακόμη επιτυχημένη συγκομιδή του μπέργκενχεντ.

Μια τριάδα εργατών πέρασαν παραπατώντας από δίπλα του. Βρομοκοπούσαν μπίρα και εντόσθια ψαριού. Ο Μέρταγκ διατήρησε την πορεία του και τον παρέκαμψαν στρίβοντας σε μια γωνιά. Τότε η σιωπή έπεσε και πάλι στη λεωφόρο και δεν ξαναείδε κανένα μέχρι που διέσχισε το τετράγωνο της αγοράς. Εκεί, δυο φωνακλάδες έμποροι έβγαιναν από την πόρτα μιας αποθήκης κι έδειχναν να τσακώνονται. Μια κοντή γενειοφόρα φιγούρα τούς ακολούθησε στην πλατεία, κάποιος που βροντοφώναζε καλύπτοντας τις φωνές των άλλων.

Ένας Νάνος! Ο Μέρταγκ χαμήλωσε το κεφάλι. Μετά τον θάνατο του Γκαλμπατόριξ και την πτώση της Αυτοκρατορίας πριν έναν χρόνο, η παρουσία των Νάνων ήταν όλο και πιο συνηθισμένη σε περιοχές όπου κατοικούσαν Άνθρωποι. Οι περισσότεροι ήταν έμποροι που πουλούσαν πετράδια, μέταλλα και όπλα, αλλά είχε δει και Νάνους να δουλεύουν ως ένοπλοι φρουροί (παρότι μικρόσωμοι, η ανδρεία τους στη μάχη δεν ήταν καθόλου αμελητέα). Ο Μέρταγκ δεν μπορούσε να μην αναρωτιέται πόσοι από αυτούς λειτουργούσαν σαν αυτιά και μάτια του βασιλιά τους, του Όρικ, που καθόταν στον μαρμάρινο θρόνο στο Τρόνζχιμ, την πόλη-βουνό.

Έτσι όπως φωτιζόταν από πίσω, ο Νάνος έμοιαζε να κοιτάζει προς το μέρος του και ο Μέρταγκ παραπάτησε ελαφρά – φαινομενικά ένας ακόμη μεθυσμένος της Τρελοπαλίρροιας που γύριζε σπίτι του.

Το κόλπο έπιασε κι ο Νάνος έστρεψε και πάλι την προσοχή του στους εμπόρους που καθγάδιζαν.

Ο Μέρταγκ τάχυνε το βήμα. Η διασπορά των Νάνων είχε κάνει το ταξίδι ακόμα πιο δύσκολο γι' αυτόν και τον Θορν. Ο Μέρταγκ δεν είχε τίποτα ενάντια στο γένος ή τον πολιτισμό των Νάνων – στην πραγματικότητα συμπαθούσε πολύ τον Όρικ και τα επιτεύγματα της αρχιτεκτονικής τους ήταν εκπληκτικά. Εκείνοι

όμως έτρεφαν ένα βαθύ, αδυσσαλέο μίσος γι' αυτόν γιατί σκότωσε τον βασιλιά Χρόθγκαρ, τον προκάτοχο και θείο του Όρικ. Και οι Νάνοι ήταν γνωστοί για το ανυποχώρητο μίσος απέναντι στους εχθρούς τους.

Άραγε θα μπορούσε να τα ξαναβρεί με τον Όρικ, τη φυλή του και τους Νάνους γενικά; Αν υπήρχε τέτοια πιθανότητα, ο Μέρταγκ έπρεπε να σκεφτεί πολύ για να ανακαλύψει τον τρόπο.

Δυστυχώς, η περίπτωση των Νάνων δεν ήταν μοναδική. Και τα Ξωτικά ήταν εξίσου εχθρικά απέναντι σ' αυτόν και τον Θορν, λόγω του ρόλου που είχαν παίξει στον θάνατο του Όρομις και του Γκλέιντερ, του τελευταίου επιζώντα Δρακοκαβαλάρη και του Δράκου του από την εποχή πριν την άνοδο του Γκαλμπατόριξ στην εξουσία.

Ο Μέρταγκ δεν τους αδικούσε.

Αλλά και ο μέσος Άνθρωπος δεν τους συμπαθούσε περισσότερο από τους υπόλοιπους, καθώς ήταν ευρέως διαδεδομένη η άποψη ότι είχαν προδώσει στον Γκαλμπατόριξ τους Βάρντεν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Η ανταμοιβή των προδοτών σε μια αντιπαράθεση ήταν περιφρόνηση κι από τις δυο πλευρές και δικαίως –ο ίδιος ο Μέρταγκ δεν ένιωθε καμιά συμπάθεια για φίδια, όπως ο πατέρας του, που πατούσαν τους όρκους τους–, αλλά δεν του ήταν καθόλου εύκολο να πιστεύουν, λανθασμένα, κάτι τέτοιο και για τον ίδιο.

Κανένα ασφαλές λιμάνι για μας, σκέφτηκε ο Μέρταγκ. Ένα σκληρό, άκεφο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. Έτσι ήταν όλη του η ζωή. Γιατί να διαφέρουν τα πράγματα τώρα;

Η μόχα από ψάρια, φύκια κι αλάτι γινόταν όλο και πιο έντονη καθώς προχωρούσε πάνω στις αποβάθρες, κοντά σε σχάρες αποξήρασης στοιβαγμένες δίπλα στον δρόμο.

Έστρεψε το βλέμμα στον ουρανό. Είχε ακόμη τρεις ή τέσσερις ώρες μέχρι τα μεσάνυχτα, αρκετό χρόνο για να τελειώσει τη δουλειά του και να αναχωρήσει από το Σίουνον. Μετά από τόσο καιρό στην ύπαιθρο, στις άγριες ανοιχτές εκτάσεις της χώρας, η εγγύτητα των κτιρίων τού προξενούσε μια δυσάρεστη αίσθηση

περιορισμού. Από αυτή την άποψη, γινόταν όλο και περισσότερο σαν τον Θορν.

Από κάπου μπροστά του ακούγονταν μουσική και φωνές και είδε το πανδοχείο που ήταν ο προορισμός του: το Πανηγύρι του Φούλσαμ. Το χαμηλό κτίριο με τα σκούρα δοκάρια είχε κρυστάλλινα παράθυρα στον τοίχο της πρόσοψης –σπάνια πολυτέλεια γι' αυτή την περιοχή του κόσμου– και ο λιθόστρωτος δρόμος έμοιαζε στρωμένος με πέταλα κίτρινου φωτός: ένα καλωσόρισμα, μια πρόσκληση για να μπεις, να ξεκουραστείς και να διασκεδάσεις.

Ο Σάρρος είχε διαλέξει αυτό το μέρος για την επόμενη συνάντησή τους κι αυτό από μόνο του έκανε τον Μέρταγκ πολύ επιφυλακτικό. Ωστόσο, το Πανηγύρι του Φούλσαμ έμοιαζε αρκετά ακίνδυνο – απλά μια ακόμα συνηθισμένη επιχείρηση, που δύσκολα τα έβγαζε πέρα, όπως τόσες άλλες. Με εξαίρεση τα κρυστάλλινα παράθυρα, το πανδοχείο θα μπορούσε να είναι σε οποιαδήποτε παραθαλάσσια κωμόπολη ή χωριό της χώρας. Όμως, ο Μέρταγκ είχε μάθει εδώ και καιρό ότι συνήθως τα φαινόμενα απατούν.

Συγκεντρώθηκε κι ακολουθώντας τον θόρυβο άνοιξε την πόρτα.

Το Πανηγύρι του Φούλσαμ

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ του πανδοχείου ήταν ζεστό και άνετο, καθαρό και φροντισμένο.

Φρεσκοκομμένες ξύλινες σανίδες κάλυπταν το πάτωμα, τα τραπέζια ήταν καθαρά και τα βαρέλια, τα μπουκάλια και τα κύπελλα πίσω από τον γυαλιστερό πάγκο ήταν αραδιασμένα μεθοδικά. Η φωτιά που στραφτάλιζε ζέσταινε τη μεγάλη αίθουσα μέσα από ένα τζάκι επενδυμένο με μαύρη πέτρα, χωρίς καπνιά, και δίπλα στη φωτιά ένας άντρας με μικρό γενάκι και λουσατά, διπλά μανίκια χτυπούσε δυνατά τις χορδές ενός λαούτου.

Ήταν δύσκολο ν' ακούσεις τι τραγουδούσε μέσα στην οχλαγωγία της κατάμεστης αίθουσας. Η Τρελοπαλίρροια είχε τελειώσει και οι κάτοικοι του Σίουνον χαίρονταν γι' αυτό.

Ο πανδοχέας ήταν ένας κοντός, φαλακρός άντρας με βρόμικη ποδιά. Ο ιδρώτας έσταζε από το μέτωπό του κι αυτός έτρεχε από τραπέζι σε τραπέζι σερβίροντας ποτά και πιάτα καπνιστής ρέγγας. Όχι καπνιστού μπέργκενχεντ, όπως παρατήρησε ο Μέρταγκ.

Μάλλον θα φάγανε αρκετό όλη τη χρονιά, σκέφτηκε.

Τίναξε μερικά υπολείμματα χιονιού από τον μανδύα του και κατευθύνθηκε προς το μοναδικό ελεύθερο τραπέζι κοντά στη φωτιά. Ενώ καθόταν, ο πανδοχέας έτρεξε κοντά του και είπε: «Σίγκλινγκ Όρεφσον, στις προσταγές σου, αφέντη...».

«Τόρνακ, γιος του Τέρεθ».

Ο Σίγκλινγκ σκούπισε τα χέρια στην ποδιά του. «Τιμή μου. Και τι μπορώ να σας φέρω;»

«Κάτι ζεστό από την κουζίνα σου. Το στομάχι μου έχει κολλήσει στην πλάτη μου». Ο Μέρταγκ δε σκόπευε να χάσει την ευκαιρία για ένα ζεστό γεύμα, ιδιαίτερα αφού δεν ήταν αναγκασμένος να το μαγειρέψει μόνος του.

«Κι από ποτό;»

«Μια μπίρα. Όχι πολύ δυνατή, σε παρακαλώ». Και ο Μέρταγκ άφησε τρία χάλκινα νομίσματα στην παλάμη του πανδοχέα.

Ο Σίγκλινγκ είχε ήδη ξεκινήσει για την πίσω αίθουσα. «Δυο λεπτάκια κι έφτασα, αφέντη Τόρνακ».

Αφέντη Τόρνακ. Ακούγοντας να τον αποκαλεί έτσι, ο Μέρταγκ έμεινε αμίλητος. Ήλπιζε ότι δε θα πείραζε τον παλιό του δάσκαλο που χρησιμοποιούσε το όνομά του, δεδομένου του πόσο είχε αμαυρωθεί η φήμη του Μέρταγκ τον τελευταίο καιρό. Αυτός το μόνο που ήθελε ήταν να τιμήσει τη μνήμη του Τόρνακ, όπως τότε που είχε δώσει το όνομά του στο άτι του όταν ο Τόρνακ πέθανε, κατά την απόδρασή τους από την Ουρουμπέιν.

Ο Μέρταγκ ζάρωσε τα φρύδια ενοχλημένος. Δεν ανακάλυψε ποτέ τι πραγματικά *συνέβη* στο άλογο τότε που ο Γκαλμπατόριξ είχε κανονίσει την ενέδρα και την απαγωγή του στο Τρόνζχιμ.

Κοίταξε τριγύρω στην αίθουσα. Οι λιμενεργάτες, οι ψαράδες και άλλοι κάτοικοι του Σίουνον έκαναν πολύ σαματά. Πολλοί απ' αυτούς ήταν πατεράδες που έλειπαν δδομάδες στα καράδια και στη θάλασσα και είχαν επιστρέψει για να γιορτάσουν το τέλος της Τρελοπαλίρροιας. Έμοιαζαν αρκετά φιλικοί. Παρ' όλα αυτά, ο Μέρταγκ φρόντισε να εντοπίσει τον πιο σύντομο δρόμο για την μπροστινή και την πίσω είσοδο.

Ποτέ δε δλάπτει να είναι κανείς προετοιμασμένος.

Ο Σάρρος δε φαινόταν πουθενά, αλλά τον Μέρταγκ δεν τον ένοιαζε. Ο έμπορος ήταν εκείνος που είχε αποφασίσει τη μέρα της συνάντησής τους και ο Μέρταγκ ήξερε ότι ο Σάρρος θα προτιμούσε να κόψει το χέρι του παρά να χάσει μερικά ακόμα από τα νομίσματα του Μέρταγκ.

Δυο εργάτες –χτίστες, αν έκρινε κανείς από τις δερμάτινες ποδιές και τα πιτσιλισμένα με λάσπη χέρια τους– σκουντούφλησαν πάνω στα καθίσματα στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού του. Τράδηξαν τις καρέκλες για να καθίσουν, αλλά εκείνος είπε: «Συγγνώμη, περιμένω έναν φίλο». Και στα χείλη του φάνηκε κάτι που ήλπιζε ότι θα θύμιζε αθώο χαμόγελο.

Ο ένας χτίστης φάνηκε να θέλει να διαφωνήσει, ενώ ο άλλος έδειχνε να βλέπει στο πρόσωπο του Μέρταγκ κάτι που δεν του άρεσε. Τράδηξε με δύναμη το χέρι του φίλου του. «Έλα, Χερκ. Θα σου πάρω μια μπίρα στο μπαρ».

«Καλά. Ντάξει. Μάζεψε τα χέρια σου». Ο φίλος του συνέχισε όμως να τον τραβά από το χέρι μέχρι που ο άλλος τον ακολούθησε στο μπαρ.

Ο Μέρταγκ χαλάρωσε κάπως. Δεν ήθελε να μπλεχτεί σε άσκοπους καβγάδες.

Τότε ένα όνομα έφτασε στ' αυτιά του από κάπου μέσα στη γενική οχλαγωγία της αίθουσας: «–Έραγκον–»

Ο Μέρταγκ πάγωσε κι έστριψε το κάθισμά του για να δει από πού ακούστηκε η λέξη. Εκεί. Ο τροβαδούρος με το γενάκι που παίδευε το λαούτο του. Στην αρχή, του ήταν δύσκολο να διακρίνει τα λόγια του τραγουδιού, αλλά ο Μέρταγκ κόλλησε το βλέμμα του στα χείλη του άντρα, συγκεντρώθηκε, και σιγά σιγά τις κατάλαβε.

Και ο τροβαδούρος τραγουδούσε:

–κι έτσι στην τρομερή Ουρουμπέν.

Χαρείτε! Χαρείτε!

Ο ατρόμητος Δρακοκαβαλάρης σηκώθηκε ψηλά για να πολεμήσει,

Να ελευθερώσει τη χώρα από τον κίνδυνο και τη φοβέρα.

Τότε ο δυνατός Έραγκον αντιμετώπισε τον βασιλιά

στην αιματοδαμμένη σύγκρουση,

Σε μια σπουδαία και τρομερή συμπλοκή.

Και με τη φλεγόμενη λεπίδα και το εκτυφλωτικό φως,

*Έσφαξε τον απαίσιο τύραννο, την αιώνια πληγή,
Τον Γκαλμπατόριξ, όλεθρο των Δράκων αλλά και των
Δρακοκαβαλάρηδων.*

Τα χείλη του Μέρταγκ στράβωσαν και μόλις που κρατήθηκε για να μην πετάξει την μπότα του στον άντρα. Όχι μόνο οι στίχοι ήταν κακογραμμένοι και κακοτραγουδισμένοι –καμιά χορωδία δε θα τολμούσε να τραγουδήσει τόσο παράφωνα δημόσια, αν ήθελε να γλιτώσει το ξύλο–, αλλά ήταν και *λάθος*.

«Θα είχε χάσει, αν δεν ήμουν εγώ» μουρμούρισε ο Μέρταγκ, σκεπτόμενος τον Έραγκον. Κι όμως, εκτός από αυτούς που ήταν παρόντες στην αίθουσα του θρόνου του Γκαλμπατόριξ στο τέλος, κανείς δε γνώριζε και κανείς δε νοιαζόταν. Ο ίδιος και ο Θορν είχαν εγκαταλείψει την πρωτεύουσα μετά τον θάνατο του βασιλιά, προτιμώντας να μείνουν μακριά από τον πολιτισμό παρά να δρεθούν αντιμέτωποι με την εχθρότητα ενός αδαούς όχλου.

Ήταν η σωστή επιλογή. Ο Μέρταγκ εξακολούθησε να το πιστεύει. Αυτό όμως σήμαινε ότι έχασαν την ευκαιρία να υπερασπιστούν τον εαυτό τους στο δικαστήριο της κοινής γνώμης. Και αν ο Έραγκον ή η Ναζουάντα ή η βασίλισσα των Ξωτικών, η Άρνα, είχαν μιλήσει για να υπερασπιστούν τον ίδιο και τον Θορν, να εξηγήσουν τον ρόλο που είχαν παίξει στον θάνατο του Γκαλμπατόριξ και του Σρούικαν, αυτό δεν έφτασε ποτέ στ' αυτιά του Μέρταγκ που πήρε άσχημα το γεγονός. Ίσως η αλήθεια χρειαζόταν περισσότερο χρόνο για να διαδοθεί στον απλό κόσμο. Ή ίσως ο Έραγκον, η Ναζουάντα και η Άρνα ήθελαν να αφήσουν τους άλλους να πιστεύουν τα χειρότερα γι' αυτόν, να τον χρησιμοποιήσουν σαν τον βολικό αποδιοπομπαίο τράγο, ένα σκοτεινό τέρας που πάνω του θα μπορούσαν να εστιαστούν οι φόβοι του λαού για να μείνουν οι τρεις τους ελεύθεροι να κυδερνήσουν όπως ήθελαν.

Στη σκέψη αυτή, το στομάχι του σφίχτηκε.

Ότι κι αν είχε γίνει, η πλειοψηφία του λαού πίστευε ότι ο

Έραγκον ήταν ο μεγαλύτερος ήρωας που έζησε ποτέ και κανείς δεν μπορούσε να παραβληθεί μαζί του.

Ο Μέρταγκ ρουθούνισε σιγανά. *Όχι ακριδώς*. Δεν υπάρχει όμως τρόπος να τα δάλει κανείς με ένα τραγούδι ή μια ιστορία άπαξ και κερδίσουν την καρδιά του κόσμου. Πολύ συχνά, η αλήθεια υποχωρούσε μπροστά σ' αυτό που οι πολλοί ένιωθαν σωστό. Τουλάχιστον ο τροβαδούρος δεν μπήκε στον κόπο να περιγράψει τον υποτιθέμενο θρίαμβο του Έραγκον πάνω στον Μέρταγκ και τον Θορν. Αν το έκανε, ο Μέρταγκ πίστευε ότι στα σίγουρα θα του είχε πετάξει την μπότα.

«Λοιπόν, εδώ είμαστε, αφέντη Τόρνακ!» αναφώνησε ο Σίγκλινγκ καθώς άφηγε ένα πιάτο κι ένα κύπελλο κάτω από τη μύτη του. «Αν χρειαστείτε κάτι άλλο, φωνάξτε το όνομά μου και θα φτάσω σαν αστραπή».

Πριν προλάβει να τον ευχαριστήσει ο Μέρταγκ, ο πανδοχέας είχε απομακρυνθεί διασπικτός για να εξυπηρετήσει άλλο τραπέζι.

Ο Μέρταγκ έπιασε το πιρούνι από σφυρήλατο σίδηρο που ήταν ακουμπισμένο δίπλα στο πιάτο κι άρχισε να τρώει. Ψητή προδατίνα με γογγύλια και μισό καρδέλι ψωμί από σίκαλη δίπλα στο γεύμα. Ταπεινό φαγητό, αλλά στη γεύση τού φάνηκε καλύτερο από ό,τι είχε μαγειρέψει ο ίδιος τους τελευταίους τρεις μήνες. Κι επίσης, όπως το είχε ζητήσει, η μπίρα ήταν μόλις πιο δυνατή από νερό, δηλαδή κι αυτή μια χαρά. Ήθελε να είναι συγκεντρωμένος όσο βρισκόταν στο Σίουνον.

Καθώς έτρωγε, ισορρόπησε το πιάτο πάνω στο γόνατό του και έγειρε πίσω στην καρέκλα, τεντώνοντας τα πόδια του, όπως θα έκανε αν καθόταν μπροστά σε μια φωτιά στην ύπαιθρο.

Ένωθε παράξενα που είχε τριγύρω του τόσο κόσμο. Είχε συνηθίσει να είναι μόνος του με τον Θορν τους τελευταίους δώδεκα μήνες. Με τον ήχο του ανέμου και τα τιτιβίσματα των πουλιών. Κυνηγός για να βρει την τροφή του, αλλά και κυνηγημένος. Η συνομιλία με τους φρουρούς και τον Σίγκλινγκ –ακόμα και τους χτίστες– έμοιαζε με προσπάθεια να παίξει κάποιο ξεκούρδιστο όργανο.

Μάζεψε τη σάλτσα από την προδατίνα με ένα κομμάτι ψωμί και το έχωσε στο στόμα του.

Η πόρτα του πανδοχείου άνοιξε κι ένα νεαρό κορίτσι μπήκε μέσα διασπαστικό. Τα σκούρα μαλλιά της ήταν όμορφα μαζεμένα σε δύο κατσαρές πλεξούδες, το φόρεμά της ήταν κεντημένο με έντονα σχέδια κι έμοιαζε να έχει κλάψει.

Ο Μέρταγκ παρακολουθούσε το κορίτσι που διέσχισε τη μεγάλη αίθουσα, ελαφρύ σαν φτερό που το σπρώχνει ο αέρας. Γλίσטרησε πίσω από την άκρη του πάγκου και ο Σίγκλινγκ τής είπε κάτι. Έτσι όπως στέκονταν ο ένας απέναντι στον άλλο, ο Μέρταγκ διέκρινε μεταξύ τους μια ομοιότητα, αυτήν που βλέπεις συνήθως σε μέλη της ίδιας οικογένειας. Η μικρή είχε το στόμα και το πιγούνι του πανδοχέα.

Το κορίτσι ξεπρόβαλε και πάλι από την άκρη του πάγκου κρατώντας ένα πιάτο με ψωμί, τυρί κι ένα μήλο. Σήκωσε το πιάτο πάνω από το κεφάλι της και με την επιδεξιότητα της εξάσκησης κινήθηκε ανάμεσα στα γεμάτα τραπέζια μέχρι που έφτασε μπροστά στο μεγάλο, πέτρινο τζάκι. Χωρίς να ρωτήσει, θρονιάστηκε στην καρέκλα απέναντι από τον Μέρταγκ.

Εκείνος άνοιξε το στόμα του αλλά αμέσως το ξανάκλεισε.

Το κορίτσι δεν ήταν πάνω από δέκα ετών αλλά θα μπορούσε να είναι ακόμη κι έξι (ποτέ δεν ήταν καλός στο να υπολογίζει τις ηλικίες των παιδιών).

Έκοψε ένα κομμάτι από τη γωνία του ψωμιού που είχε στο πιάτο της κι άρχισε να το μασουλάει άγρια και αποφασιστικά. Ο Μέρταγκ την παρακολουθούσε με περιέργεια. Είχε πολλά χρόνια να βρεθεί με κάποιο παιδί κι ανακάλυψε ότι ένιωθε απροσδόκητα συνεπαρμένος. Όλοι κάπως έτσι ξεκινάμε, σκέφτηκε. Τόσο νέοι, τόσο αγνοί. Πού χάθηκε όλο αυτό;

Το κορίτσι έμοιαζε έτοιμο να δάλει και πάλι τα κλάματα. Δάγκωσε το μήλο και της ξέφυγε ένας ήχος απογοήτευσης καθώς το κοτσάνι πιάστηκε στο κενό ανάμεσα στα μπροστινά της δόντια.

«Φαίνεσαι συγχυσμένη» είπε ήρεμα ο Μέρταγκ,

Το κορίτσι κατσούφιασε. Τράβηξε το κοτσάνι και το πέταξε

στη φωτιά. «Η Χιόρντις φταίει για όλα!» Είχε την ίδια έντονη βόρεια προφορά με τον πατέρα της.

Ο Μέρταγκ έριξε μια ματιά τριγύρω. Δεν έδλεπε ακόμα τον Σάρρος, έτσι αποφάσισε ότι ήταν ασφαλές να κάνει λίγη κουδεντούλα. Αλλά προσεκτικά. Τα λόγια μπορούσαν να είναι εξίσου επικίνδυνα με παγίδα για αρκούδες.

«Ω;» Άφησε το πιρούνι και γύρισε στο κάθισμά του για να τη βλέπει καλύτερα. «Και ποια είναι η Χιόρντις;»

«Είναι η κόρη του Τζάρεκ, του αρχιχτίστη του κόμη» είπε το κορίτσι μελαγχολικά.

Ο Μέρταγκ αναρωτήθηκε αν κόμης ήταν ακόμα ο λόρδος Τάρραντ ή αν τα Ξωτικά είχαν διορίσει κάποιον άλλο στη θέση του, όταν κατέλαβαν την πόλη. Χρόνια πριν, είχε γνωρίσει τον Τάρραντ στην αυλή: ένας ψηλός, συγκρατημένος άντρας που σπάνια έλεγε πάνω από λίγες λέξεις τη φορά. Ο κόμης τού είχε φανεί αρκετά συμπαθής, όμως όποιος έμενε υπό την επιρροή του Γκαλμαπατόριξ για χρόνια κατέληγε με παγωμένη καρδιά και ματωμένα χέρια.

«Μάλιστα. Κι αυτό την κάνει σπουδαία;»

Το κορίτσι κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Την κάνει να νομίζει ότι είναι σπουδαία».

«Λοιπόν, τι έγινε και σε τάραξε;»

«Τα πάντα!» Το κορίτσι δάγκωσε άγρια το μίλο κι άρχισε να μασάει δυνατά και γρήγορα. Ο Μέρταγκ την είδε να μορφάζει καθώς δάγκωσε τη μέσα πλευρά του μάγουλού της. Δάκρυα φάνηκαν στα μάτια της και κατάπιε.

Ο Μέρταγκ ρούφηξε λίγη μπίρα. «Πολύ ενδιαφέρον». Σκούπισε μια νιφάδα αφρού από το μουστάκι του. «Για να δούμε, μήπως έχεις να μου πεις καμιά ιστορία; Αν μιλήσεις για το θέμα, ίσως αισθανθείς καλύτερα»

Το κορίτσι τον κοίταξε με φανερή καχυποψία στα ανοιχτογάλαζα μάτια της. Για μια στιγμή, ο Μέρταγκ σκέφτηκε ότι θα σηκωνόταν και θα έφευγε. Έπειτα: «Ο μπαμπάς δε θα ήθελε να σε ενοχλώ».

«Έχω λίγο χρόνο. Περιμένω κάποιο συνεργάτη μου αλλά, δυστυχώς, το έχει συνήθεια να καθυστερεί. Αν θέλεις να μοιραστείς μαζί μου το πρόβλημά σου, τότε, θεώρησέ με ως τον πιο αφοσιωμένο ακροατή σου»

Καθώς μιλούσε, ο Μέρταγκ συνειδητοποίησε ότι είχε αρχίσει να χρησιμοποιεί τη γλώσσα και τη φρασεολογία που θα χρησιμοποιούσε στην αυλή. Αυτού του είδους η επισιμότητα του φαινόταν πιο ασφαλής και, εξάλλου, τον διασκέδαζε να μιλάει στο κοριτσάκι σαν να ήταν ευγενής κυρία.

Εκείνη τέντωσε τα πόδια της μακριά από την καρέκλα. «Εντάξει... θα ήθελα να σου πω, αλλά μάλλον δεν μπορώ, εκτός κι αν είμαστε φίλοι».

«Μπα; Και πώς γινόμαστε φίλοι;»

«Δε μου έχεις πει το όνομά σου! Ανόητε!»

Ο Μέρταγκ χαμογέλασε. «Βέβαια. Πολύ ανόητο εκ μέρους μου. Λοιπόν, σ' αυτή την περίπτωση, το όνομά μου είναι Τόρντακ». Και άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της.

«Έσσι, θυγατέρα του Σίγκλινγκ».

Ένωσε την παλάμη και τα δάχτυλά της απίστευτα απαλά και μικρά πάνω στα δικά του καθώς έκαναν χειραψία κι ο Μέρταγκ ήθελε να είναι ευγενικός, σαν να άγγιζε ντελικάτο λουλούδι.

«Χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω, Έσσι. Και τώρα για πες, τι είναι αυτό που σε προβληματίζει;»

Η Έσσι κοίταξε το μισοφαγωμένο μήλο στο χέρι της. Αναστέναξε και το ακούμπησε πίσω στο πιάτο. «Η Χιόρντις φταίει για όλα».

«Αυτό το είπες».

«Είναι πάντα κακιά μαζί μου και δάζει τις φίλες της να με πειράζουν».

Ο Μέρταγκ πήρε μια θλιμμένη έκφραση. «Αυτό δεν είναι καθόλου καλό».

Το κορίτσι κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι της. Τα μάτια της έλαμπαν από οργή. «Όχι! Θέλω να πω... μερικές φορές με πειράζουν έτσι κι αλλιώς, αλλά, χμμ, η Χιόρντις – όταν είναι κι αυτή μαζί, τα πράγματα χειροτερεύουν».

«Αυτό έγινε και σήμερα;»

«Ναι. Περίπου». Έκοψε ένα κομμάτι τυρί κι άρχισε να το τσιμπολογάει, χαμένη στις σκέψεις της. Ο Μέρταγκ περίμενε υπομονετικά. Αποφάσισε ότι, όπως ακριβώς και με τα άλογα, η ευγένεια θα είχε καλύτερα αποτελέσματα από τη δύναμη.

Τελικά, η Έσσι είπε χαμηλόφωνα: «Πριν από τον θερισμό, η Χιόρντις άρχισε να μου φέρεται πιο ευγενικά. Σκέφτηκα – σκέφτηκα ότι ίσως τα πράγματα θα πήγαιναν καλύτερα. Μέχρι που με κάλεσε στο σπίτι της». Η Έσσι τού έριξε ένα ντροπαλό βλέμμα. «Είναι ακριβώς δίπλα στο κάστρο».

«Εντυπωσιακό». Είχε αρχίσει να καταλαβαίνει. Οι πιο ευκατάστατοι έμποροι πάντα γυρόφερναν τους ευγενείς, όπως τα τσιμπούρια τα άλογα. Ο φθόνος ήταν χαρακτηριστικό των Ανθρώπων ανά τον κόσμο (και τα υπόλοιπα γένη δεν αποτελούσαν δέδαια εξαίρεση σ' αυτό).

Η Έσσι συγκατένευσε. «Μου έδωσε μια από τις κορδέλες της, μια κίτρινη, και είπε ότι μπορούσα να πάω στο πάρτι της για την Τρελοπαλιόρροια».

«Και πήγες;»

Ένα ακόμη τίναγμα του κεφαλιού της. «Ήταν – ήταν σήμερα». Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα ενώ βλεφάριζε ασταμάτητα.

Ανήσυχος, ο Μέρταγκ έδγαλε ένα φθαρμένο μαντίλι μέσα από το γιλέκο του. Μπορεί να ζούσε σαν θηρίο στις ερημιές, αλλά του είχαν μείνει ακόμα κάποιες συνήθειες. «Ορίστε».

Το κορίτσι δίστασε. Έπειτα όμως τα δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της κι άρπαξε το μαντίλι για να σκουπίσει τα μάτια της. «Σ' ευχαριστώ, κύριε».

Ο Μέρταγκ επέτρεψε στον εαυτό του ένα μικρό χαμόγελο. «Πάει καιρός που δε με έχουν αποκαλέσει κύριο, αλλά παρακαλώ. Να θεωρήσω ότι το πάρτι δεν πήγε καλά;»

Η Έσσι κατσούφιασε κι έσπρωξε το μαντίλι προς το μέρος του, αν και πάλι έδειχνε έτοιμη να δάλει τα κλάματα. «Το πάρτι ήταν μια χαρά. Το θέμα ήταν η Χιόρντις. Την έπιασε και πάλι η κακία μετά και... και» –πήρε βαθιά ανάσα σαν να προσπαθού-

σε να βρει το κουράγιο να συνεχίσει– «και είπε ότι αν δεν κάνω ό,τι θέλει, θα πει στον πατέρα της να μη χρησιμοποιήσει το πανδοχείο στη γιορτή του ηλιοστάσιου». Κάρφωσε το βλέμμα της στον Μέρταγκ σαν να ήθελε να δεδαιωθεί ότι την παρακολουθούσε. «Όλοι οι χτίστες έρχονται εδώ και πίνουν και», την έπιασε λόξιγκας, «πίνουν πολύ κι αυτό σημαίνει ότι ξοδεύουν βουνά από νομίσματα».

Η ιστορία της πλημμύρισε τον Μέρταγκ με μπόλικες δυσάρεστες αναμνήσεις από την κακομεταχείριση που είχε υποστεί στα χέρια μεγαλύτερων παιδιών τότε που μεγάλωνε στην αυλή του Γκαλπατόριξ. Πριν μάθει να είναι προσεκτικός, πριν τον διδάξει ο Τόρνακ πώς να προστατεύεται.

Σοβαρός, ακούμπησε το πιάτο του στο τραπέζι κι έσκυψε προς το μέρος της Έσσι. «Τι ήθελε να κάνεις;»

Η Έσσι κατέδασε το βλέμμα και κοπάνησε τα λασπωμένα παπούτσια της πάνω στην καρέκλα. Όταν ξαναμίλησε, οι λέξεις κύλησαν από το στόμα της σαν χείμαρρος: «Ήθελε να σπρώξω τον Καρθ μέσα σε μια ποτίστρα αλόγων».

«Ο Καρθ είναι φίλος σου;»

Εκείνη ένευσε απελπισμένη. «Μένει στις αποβάθρες. Ο πατέρας του είναι ψαράς».

Ο Μέρταγκ ένιωσε ξαφνική και έντονη αντιπάθεια για τη Χιόρντις. Είχε γνωρίσει πολλούς σαν και δαύτη στην αυλή: απαίσια, μικρόψυχα άτομα, αφοσιωμένα στην προσπάθεια να βελτιώσουν τη θέση τους και να κάνουν άθλια τη ζωή όλων όσοι βρισκόνταν πιο χαμηλά από τους ίδιους.

«Άρα, προφανώς, δε θα τον προσκαλούσαν στο πάρτι».

«Όχι, αλλά η Χιόρντις έστειλε την υπηρέτριά της να τον φέρει στο σπίτι και...» Η Έσσι τον κοίταξε με μια άγρια έκφραση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. «Δεν είχα επιλογή! Αν δεν τον έσπρωχνα, θα έλεγε στον πατέρα της να μην έρθει στο Πανηγύρι του Φούλσαμ».

«Καταλαβαίνω» είπε ο Μέρταγκ προσπαθώντας να μιλήσει καθησυχαστικά παρά την αίσθηση του θυμού και της αδικίας

που φούντωνε μέσα του. Αυτού του είδους η ενόχληση του ήταν γνωστή. «Έτσι, έσπρωξες τον φίλο σου. Κατάφερες να του ζητήσεις συγγνώμη;»

«Όχι» είπε η Έσσι και το πρόσωπό της ζάρωσε. «Εγώ – εγώ το έβαλα στα πόδια. Αλλά το είδαν όλοι. Κι αυτός δε θα θέλεια να είμαστε φίλοι. Και όλοι οι υπόλοιποι. Το μόνο που ήθελε η Χιόρντις ήταν να με ξεγελάσει κι εγώ τη μισώ». Άρπαξε το μήλο και του έριξε μια γρήγορη δαγκωνιά. Τα δόντια της χτύπησαν μεταξύ τους.

Ο Μέρταγκ ήταν έτοιμος να απαντήσει, αλλά εκείνη τη στιγμή περνούσε ο Σίγκλινγκ για να σερβίρει δύο κύπελλα σε ένα τραπέζι δίπλα στον τοίχο. Κοίταξε την Έσσι αποδοκιμαστικά. «Μήπως η κόρη μου σας ενοχλεί, αφέντη Τόρνακ; Έχει την κακή συνήθεια να γίνεται τσιμπούρι στους πελάτες την ώρα που προσπαθούν να φάνε».

«Όχι, καθόλου» είπε ο Μέρταγκ χαμογελώντας. «Είμαι πολύ καιρό στον δρόμο με μοναδική συντροφιά τον ήλιο και το φεγγάρι. Λίγη κουβέντα είναι ακριβώς ό,τι χρειάζομαι». Έχωσε το χέρι του στο πουγκί κάτω από τη ζώνη του και έτεινε δύο ασήμνια νομίσματα στον πανδοχέα. «Θα μπορούσες ίσως να φροντίσεις να μείνουν άδεια τα τραπέζια δίπλα μας. Περιμένω έναν συνεργάτη μου κι έχουμε να συζητήσουμε για μια δουλειά».

Τα νομίσματα εξαφανίστηκαν στην ποδιά του Σίγκλινγκ που συμφώνησε κουνώντας ζωηρά το κεφάλι του. «Φυσικά, αφέντη Τόρνακ». Έριξε μια ακόμη προβληματισμένη ματιά στην Έσσι και συνέχισε την πορεία του.

Το κορίτσι έδειχνε κάπως πτοημένο.

«Λοιπόν» είπε ο Μέρταγκ τεντώνοντας τα πόδια του προς τη φωτιά. «Μου διηγήθηκες τα βάσανά σου, Έσσι, θυγατέρα του Σίγκλινγκ. Αυτή ήταν όλη η ιστορία;»

«Αυτή ήταν» απάντησε το κορίτσι χαμηλόφωνα.

Εκείνος έπιασε το πιρούνι από το πιάτο κι άρχισε να το στριφογυρίζει ανάμεσα στα δάχτυλά του. Η μικρή τον παρακολουθούσε σαν μαγεμένη. «Τα πράγματα δεν μπορεί να είναι τόσο

άσχημα όσο νομίζεις. Είμαι σίγουρος ότι αν εξηγήσεις στον φίλο σου—»

«Όχι» είπε εκείνη έντονα. «Δε θα καταλάβει. Δε θα μου έχει πια εμπιστοσύνη. Θα με μισήσουν γι' αυτό».

Η φωνή του Μέρταγκ ακούστηκε αυστηρή. «Τότε ίσως να μην είναι αληθινοί φίλοι σου».

Κούνησε έντονα το κεφάλι της με τις κοτσίδες της να χορεύουν. «Είναι! Δεν καταλαβαίνεις!» Και κοπάνησε τη γροθιά της στο μπράτσο της καρέκλας με μια ανυπόμονη μικρή χειρονομία. «Ο Καρθ είναι... Είναι πολύ καλός. Όλοι τον συμπαθούν και τώρα δε θα συμπαθούν εμένα. Εσύ δεν ξέρεις. Εσύ είσαι πολύ μεγάλος... και γέρος».

Ο Μέρταγκ ανασήκωσε τα φρύδια. «Μπορεί να εκπλαγείς αν μάθεις πόσα ξέρω. Ώστε δε θα σε συμπαθούν. Και τι θα κάνεις γι' αυτό;»

«Θα το σκάσω» ξέσπασε το κορίτσι. Τη στιγμή που συνειδητοποίησε τι είχε πει, τον κοίταξε πανικόδολητη. «Μην το πεις στον μπαμπά, σε παρακαλώ».

Ο Μέρταγκ ρούφηξε άλλη μια γουλιά μπίρα και ίσωσε τη γενειάδα του καθώς το μυαλό του κάλπαζε. Η συζήτηση από διασκεδαστική είχε γίνει απίστευτα σοβαρή. Αν έλεγε κάτι λάθος, θα μπορούσε να στρέψει την Έσσι προς ένα μονοπάτι για το οποίο θα μετάνιωνε. Ήξερε όμως ότι κι αυτός θα το μετάνιωνε, αν δεν προσπαθούσε να τη φέρει πίσω στον ίσιο και στενό δρόμο.

Πρόσχε τώρα, σκέφτηκε. «Και πού θα πήγαινες;»

«Νότια» είπε η Έσσι σταθερά. Προφανώς το είχε ήδη σκεφτεί καλά. «Εκεί που κάνει ζέστη. Αύριο φεύγει ένα καραβάνι. Ο αρχηγός έρχεται εδώ. Είναι καλός. Μπορώ να δω έξω κρυφά και μετά να πάω μαζί τους στο Γκίλιντ».

Ο Μέρταγκ χτυπούσε ελαφρά τα δόντια του πιρουνιού του. «Και μετά;»

Το κορίτσι ίσωσε την πλάτη του. «Θέλω να επισκεφτώ τα όρη Μπιόρ και να δω τους Νάνους. Αυτοί έφτιαξαν τα παράθυρά μας. Δεν είναι ωραία;» είπε δείχνοντας.

«Και βέβαια είναι».

«Εσύ έχεις πάει ποτέ στα όρη Μπιόρ;»

«Έχω» είπε ο Μέρταγκ. «Μια φορά, πριν πολύ καιρό».

Η Έσσι τον κοίταξε με ανανεωμένο ενδιαφέρον. «Αλήθεια; Είναι τόσο ψηλά όσο λένε;»

«Τόσο ψηλά, που δεν μπορείς να δεις τις κορυφές».

Εκείνη έγριψε πίσω στην καρέκλα με τα κεφάλι της στραμμένο προς το ταβάνι, σαν να φανταζόταν το θέαμα. «Τι υπέροχο».

Του ξέφυγε ένα ρουθούνισμα. «Αν δε σκοτωθείς από βέλη, τότε ναι... Όμως, Έσσι, θυγατέρα του Σίγκλινγκ, συνειδητοποιείς ότι αν το δάλεις στα πόδια δε θα λύσεις τα πρόβλημά σου εδώ;»

«Όχι βέβαια». *Ανόητε*, έλεγε η έκφρασή της. «Όμως, αν φύγω, η Χιόρντις δε θα με ξαναενοχλήσει».

Η απόλυτη βεβαιότητα που διέκρινε στη φωνή της σχεδόν έκανε τον Μέρταγκ να δάλει τα γέλια. Έκρουσε τη θυμηδία του ρουφώντας μια μεγάλη γουλιά από το κύπελλό του και, μέχρι να το κάνει, είχε ανακτήσει τη σοβαρότητά του. «Η, κι αυτό είναι μια πρόταση, θα μπορούσες να προσπαθήσεις να λύσεις το πρόβλημα αντί να το δάλεις στα πόδια».

«Δε λύνεται» είπε εκείνη πεισματάρικα.

«Και οι γονείς σου; Είμαι σίγουρος ότι θα τους λείψεις απίστευτα. Θέλεις πραγματικά να τους κάνεις να υποφέρουν τόσο πολύ;»

Η Έσσι σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος. «Έχουν τον αδελφό μου και την αδελφή μου και τον Όλφα. Αυτός είναι μόνο δύο». Σούφρωσε τα χείλη της μουτρωμένη. «Δε θα τους λείψω».

«Πολύ αμφιδάλλω γι' αυτό» είπε ο Μέρταγκ. «Εξάλλου, για σκέψου τι έκανες με τη Χιόρντις. Προστάτευες το Πανηγύρι του Φούλσαμ. Αν οι γονείς σου καταλάβαιναν τη θυσία σου, θα ήταν πολύ υπερήφανοι για σένα».

«Αχά» είπε η Έσσι. Δεν έδειχνε να έχει πειστεί. «Δε θα υπήρχε κανένα πρόβλημα, αν εγώ δεν υπήρχα. *Εγώ είμαι* το πρόβλημα. Αν φύγω, όλα θα είναι μια χαρά». Κι αρπάζοντας το κουκούτσι του μήλου, το πέταξε στο τζάκι.

Μπόλικες σπίθες στροβιλίστηκαν πετώντας ψηλά, προς την καμινάδα, και το σφύριγμα του νερού που εξατμιζόταν σκέπασε το τριζοδόλημα των ξύλων.

Το μανίκι του κοριτσιού είχε τραδηχτεί και στον αριστερό καρπό της ο Μέρταγκ είδε μια στραβή ουλή, κόκκινη, πρησμένη και χοντρή σαν σκοινί. Τα χείλη του κουνήθηκαν σαν από μόνα τους και με φαινομενικά ανέμελο τόνο είπε: «Αυτό τι είναι;».

«Ποιο;» είπε εκείνη.

«Εκεί, στο χέρι σου».

Η Έσσι κατέδασε το βλέμμα της ενώ τα μάγουλα και τα αυτιά της δάφονταν κόκκινα. «Τίποτα» μουρμούρισε τραδώντας κάτω το μανίκι.

«Μπορώ;» ρώτησε ο Μέρταγκ και όσο πιο ευγενικά γινόταν άπλωσε το χέρι του.

Εκείνη έστρεψε αλλού το κεφάλι της καθώς αυτός σήκωνε το μανικέτι της. Η ουλή απλωνόταν σε όλο τον πήχη της, μέχρι τον αγκώνα, μια μακρουλή, θυμωμένη απόδειξη πόνου. Το θέαμα πάγωσε το αίμα στις φλέβες του Μέρταγκ κι ένωσε κι αυτός έναν πόνο συμπαράστασης από το δικό του άγριο σημάδι στην πλάτη.

Τράδηξε προς τα κάτω το μανίκι της Έσσι. «Ετούτο εδώ... είναι μια πολύ εντυπωσιακή ουλή. Θα πρέπει να είσαι υπερήφανη γι' αυτήν».

Το κορίτσι τον κοίταξε με μια σκιά σύγχυσης στα μάτια. «Γιατί; Είναι άσχημη και τη μισώ».

Ένα αχνό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του. «Γιατί μια ουλή σημαίνει ότι επέζησες. Σημαίνει ότι είσαι σκληρή και είναι δύσκολο να σε σκοτώσουν. Σημαίνει ότι έζησες. Μια ουλή είναι κάτι που πρέπει να το θαυμάζουν».

«Κάνεις λάθος» είπε η Έσσι. Έδειξε ένα κιούπι με ζωγραφισμένες καμπανούλες γύρω από το στόμιο. Διακρινόταν ένα μακρύ ράγισμα από το χείλος μέχρι τη βάση του. «Απλά σημαίνει ότι έσπασες».

«Α» είπε ο Μέρταγκ με απαλή φωνή. «Αλλά, μερικές φορές,

αν δουλέψεις πολύ σκληρά, μπορεί να επιδιορθώσεις ένα ράγισμα και να κάνεις το σημείο πιο ανθεκτικό από πριν».

Το κορίτσι σταύρωσε τα μπράτσα, χώνοντας το αριστερό χέρι της κάτω από τη μασχάλη. «Η Χιόρντις και οι υπόλοιποι συνέχεια με κοροϊδεύουν γι' αυτό» ψιθύρισε. «Λένε ότι το χέρι μου είναι κόκκινο σαν κουτσομούρα, κι ότι ποτέ δε θα καταφέρω να βρω σύζυγο όσο το κουβαλάω».

«Και οι γονείς σου τι λένε;»

Η Έσσι μόρφασε. «Ότι δεν πειράζει. Αλλά δεν είναι αλήθεια, σωστά;»

Ο Μέρταγκ έγειρε ελαφρά το κεφάλι. «Ναι, υποθέτω ότι δεν είναι. Οι γονείς σου όμως κάνουν το καλύτερο που μπορούν για να σε προστατεύσουν».

«Ε, λοιπόν, δεν τα καταφέρνουν» είπε εκείνη και πήρε βαθιά ανάσα.

Ναι, μάλλον δεν τα καταφέρνουν, σκέφτηκε αυτός και η δι-άθεσή του χάλασε ακόμα περισσότερο.

Τον κοίταξε και φάνηκε να συρρικνώνεται στο κάθισμά της. «Εσύ έχεις ουλές;» ρώτησε μαλακά, με τόνο αδέβαιο στη φωνή της.

Ένα δυσάρεστο γέλιο ξέφυγε από τα χείλη του. «Α, ναι». Έδειξε το μικρό, λευκό σημάδι στο σαγόι του, ένα κενό στην κατά τα άλλα μεγάλη γενειάδα του. «Αυτή έγινε μόλις πριν λίγους μήνες. Την έκανε ένας φίλος μου κατά λάθος την ώρα που παίζαμε, ο μπουνταλάς». Η άκρη μιας φολίδας στο αριστερό μπροστινό πόδι του Θορν είχε πιαστεί στο σαγόι του Μέρταγκ σκίζοντας το δέρμα. Δεν ήταν σοβαρός τραυματισμός, αλλά πονούσε πολύ και αιμορραγούσε άσχημα. Έπειτα είπε: «Το χέρι σου τι έπαθε;».

Η Έσσι στηρίχτηκε στην άκρη του τραπέζιού. «Ήταν ατύχημα» μουρμούρισε. «Μια κατσαρόλα με καυτό νερό έπεσε πάνω στο χέρι μου».

Τα μάτια του Μέρταγκ στένεψαν. «Έτσι απλά έπεσε πάνω σου;»

Το κορίτσι συγκατένευσε.

«Μμμ». Ο Μέρταγκ κάρφωσε το βλέμμα του στη φωτιά, στις σπίθες που πετούσαν και τα κάρθουννα που τριζοβολούσαν. Δεν πίστευε το κορίτσι. Τα ατυχήματα ήταν κάτι αρκετά συνηθισμένο, αλλά η συμπεριφορά της έδειχνε ότι έκρυβε κάτι χειρότερο.

Το σαγόνι του κινήθηκε, τα δόντια του χτύπησαν μεταξύ τους. Ένωσε ένα προειδοποιητικό σφίξιμο στη ρίζα του κάτω δεξιού τραπεζίτη του. Ήταν πρόθυμος να ανεχθεί πολλές αδικίες, αλλά μια μητέρα κι ένας πατέρας που βλάπτουν το παιδί τους δεν ήταν ανάμεσα σ' αυτές.

Κοίταξε προς τον πάγκο. Ίσως ήταν ανάγκη να κάνει μια κουβέντα με τον Σίγκλινγκ, να ταρακουνήσει τον άντρα με τον φόβο ενός Δρακοκαβαλάρη.

Η Έσσι κουνήθηκε στη θέση της. «Από πού είσαι;»

«Από πολύ, πολύ μακριά».

«Από τον νότο;»

«Ναι, από τον νότο».

Κλότσησε και πάλι με τα πόδια της την καρέκλα. «Και πώς είναι εκεί;»

Ο Μέρταγκ πήρε μια αργή ανάσα και έγειρε πίσω το κεφάλι για να δλέπει το ταβάνι. Η φωτιά στο αίμα του έκαιγε ακόμα. «Εξαρτάται πού θα πας. Υπάρχουν μέρη ζεστά και μέρη παγωμένα, και μέρη όπου ο άνεμος δε σταματά ποτέ να φυσά. Δάση που μοιάζουν να μην έχουν τέλος. Σπηλιές που φτάνουν μέχρι τα απύθμενα βόθρα της γης και πεδιάδες γεμάτες από τεράστια κοπάδια κόκκινων ελαφιών».

«Τέρατα υπάρχουν;»

«Φυσικά». Έστρεψε και πάλι το βλέμμα του πάνω της. «Πάντα υπάρχουν τέρατα. Μάλιστα, μερικά από αυτά έχουν την εμφάνιση Ανθρώπων... Έγώ το έσκασα από το σπίτι μου, ξέρεις».

«Σοβαρά;»

Εκείνος κατένευσε. «Ήμουν μεγαλύτερος από σένα, αλλά ναι. Το 'σκασα, αλλά δε γλίτωσα από αυτό που προσπαθούσα να αποφύγω... Έσσι, άκουσέ με. Ξέρω πως πιστεύεις ότι αν φύγεις όλα θα γίνουν καλύτερα, αλλά—»

«Εδώ είσαι, λοιπόν, Τόρνακ των Δρόμων» είπε μια χαμηλή, ύπουλη φωνή την οποία ο Μέρταγκ αναγνώρισε αμέσως. Ο Σάρρος.

Ο έμπορος πλησίασε θαδίζοντας ανάμεσα στα διπλανά τραπέζια. Ήταν αδύνατος και σκυφτός, με έναν μπαλωμένο μανδύα στους ώμους και κουρελιασμένα ρούχα. Στα δάχτυλά του γυάλιζαν δαχτυλίδια. Μύριζε σαν βρεγμένη γούνα και τα δήματά του είχαν τον ανησυχητικό, αθόρυβο ρυθμό αιλουροειδούς.

Ο Μέρταγκ κατάπτε μια βρισιά. Ήταν ανάγκη να εμφανιστεί τώρα ο άντρας;... «Σάρρος. Σε περίμενα».

«Οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι αυτές τις μέρες» είπε ο Σάρρος. Τράβηξε την άδεια καρέκλα από το τραπέζι και την έσπρωξε σε ένα σημείο ακριβώς ανάμεσα στον Μέρταγκ και την Έσσι, ώστε να μπορεί να τους βλέπει και τους δύο.

Το κορίτσι μαζεύτηκε ανήσυχο στην καρέκλα του.

Ο Μέρταγκ έριξε μια ματιά τριγύρω στην αίθουσα. Εντόπισε έξι άντρες που είχαν μπει στο πανδοχείο την ώρα που δεν έδινε σημασία. Έμοιαζαν σκληροί τύποι, όχι όμως όπως οι ντόπιοι ψαράδες. Φορούσαν γούνες και είχαν μανδύες τυλιγμένους γύρω από το σώμα τους με τρόπο που έλεγε στον Μέρταγκ ότι έκρουδαν ξίφη κρεμασμένα στις ζώνες τους.

Οι φρουροί του Σάρρος. Ο Μέρταγκ ένιωσε ενόχληση που είχε χάσει την επαφή με το περιβάλλον την ώρα που μιλούσε με την Έσσι. Αυτό που γνώριζε πολύ καλά ήταν ότι αρκεί να χάσεις για μια στιγμή τον στόχο σου και βρίσκεσαι νεκρός ή στη φυλακή.

Από τον πάγκο, ο Σίγκλινγκ παρακολουθούσε συνέχεια τους νεοφερμένους. Ο πανδοχέας έδγαλε ένα δερματόδετο ρόπαλο και το ακούμπησε δίπλα στο πατσαβούρι του, σημάδι σιωπηλής προειδοποίησης.

Παρά τις επιφυλάξεις του ως προς τον χαρακτήρα του Σίγκλινγκ, ο Μέρταγκ επιδοκίμασε την εγγρήγορσή του. Ο τύπος δεν ήταν ανόητος, αυτό ήταν σίγουρο.

Η προσοχή του στράφηκε και πάλι στον Σάρρος που έδειξε

με το δάχτυλο την Έσσι. «Έχουμε να μιλήσουμε για δουλειές. Πες στη μικρή να φύγει».

Μπα, δεν το νομίζω, αποφάσισε ο Μέρταγκ. Δεν είχε τελειώσει την κουβέντα του με το κορίτσι και, στην τελική, αν την κρατούσε κοντά, αυτό μπορεί να έκανε τον Σάρρος να λειτουργήσει πιο πολιτισμένα. Ο τύπος ήταν στην καλύτερη περίπτωση αστοιχείωτος και στη χειρότερη αηδιαστικός.

«Δεν έχω τίποτα να κρύψω» είπε ο Μέρταγκ. «Μπορεί να μείνει». Την κοίταξε. «Αν ενδιαφέρεσαι. Μπορεί να μάθεις κάτι χρήσιμο για τον κόσμο από όλο αυτό».

Η Έσσι μαζεύτηκε στην καρέκλα της, αλλά δεν έφυγε.

Ένα μακρύ σφύριγμα ξέφυγε από τα χείλη του Σάρρος καθώς κουνούσε αποδοκιμαστικά το κεφάλι του. «Ανόητο, Περιπλανώμενε. Ας γίνει, όμως, το θέλημά σου. Δε θα διαφωνήσω, αν είναι να τσακωθούμε».

Το βλέμμα του Μέρταγκ σκλήρυνε. «Όχι, δε θα το κάνεις. Πες μου, τι βρήκες; Έχουν περάσει τρεις μήνες, και—»

Ο Σάρρος κούνησε το χέρι του. «Ναι, ναι. Τρεις μήνες. Σ' το είπα: οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι. Αλλά βρήκα κάτι γι' αυτό που ψάχνεις. Βρήκα αυτό—» Από το δερμάτινο πορτοφόλι στη ζώνη του, έβγαλε κάτι μαύρο σε μέγεθος γροθιάς που έπεσε βαρύ πάνω στο τραπέζι.

Ο Μέρταγκ έσκυψε μπροστά, το ίδιο και η Έσσι.

Αυτό το κάτι ήταν ένα κομμάτι πέτρας που είχε μέσα της μια βαθιά λάμψη σαν να έκρυβε στο κέντρο πυρακτωμένο κάρβουνο. Η πέτρα απέπνεε μια δυνατή μυρωδιά θειαφιού που θύμιζε χαλασμένο αυγό.

Η Έσσι οσμίστηκε ζαρώνοντας τη μύτη της.

Ο Μέρταγκ ένιωσε την ανησυχία να του σφίγγει το στήθος. Ήλπιζε να κάνει λάθος. Ήλπιζε ότι οι φήμες και οι προειδοποιήσεις δε σήμαιναν τίποτα... Προσοχή στα δάθη και μην περπατάς εκεί που η γη είναι μαύρη και διαλυμένη κι ο αέρας μυρίζει θειάφι, γιατί σ' αυτά τα μέρη παραμονεύει το κακό. Έτσι του είχε πει ο αρχαίος Δράκος Ούμαροθ, πριν αυτός κι ο Θορν

φύγουν για την εξορία που οι ίδιοι είχαν επιβάλει στον εαυτό τους.

Ο Μέρταγκ προσευχόταν να κάνει λάθος ο Ούμαροθ, να μην παραμόνευε κάποιος νέος κίνδυνος στις ταραγμένες περιοχές της χώρας.

Όμως δεν ήταν σωστό εκ μέρους του να αμφισβητήσει τη σοφία ενός Δράκου τόσο αρχαίου όσο ο Ούμαροθ.

Χωρίς να τραβήξει το δλέμμα του από την πέτρα, είπε: «Τι ακριβώς είναι αυτό?».

Ο Σάρρος ανασήκωσε τους ώμους. «Το μόνο που έχω είναι αμυδρές υποψίες, αλλά έψαχνες το ασυνήθιστο, αυτό που δεν ταιριάζει, ό,τι δεν κολλάει στο φυσιολογικό πλαίσιο».

«Υπήρχαν κι άλλα, ή...»

Ο Σάρρος ένευσε καταφατικά. «Έτσι μου είπαν. Ένα ολόκληρο χωράφι σπαρμένο με πέτρες».

Το σφίξιμο εντάθηκε στο στήθος του Μέρταγκ. «Μαύρες και καμένες;»

«Σαν να τις είχε τσουρουφήσει φωτιά, αλλά χωρίς ίχνος φλόγας ή καπνού».

Η Έσσι είπε: «Κι από πού είναι αυτό?».

Ο Σάρρος χαμογέλασε και το κορίτσι τραβήχτηκε πίσω. Όπως σε πολλούς καθαλάρηδες από τις κεντρικές πεδιάδες της Αλαγαισίας, έτσι και τα δόντια του Σάρρος ήταν αιχμηρά στις άκρες τους.

Για τον Μέρταγκ το θέαμα ήταν μια δυσάρεστη υπενθύμιση ενός άλλου, ακόμα πιο δυσάρεστου τύπου με παρόμοια δόντια. Του Ντέρζα.

«Λοιπόν» είπε ο Σάρρος «εδώ, μικρή, υπάρχει ένα εμπόδιο. Ναι, πράγματι». Ο Μέρταγκ άπλωσε το χέρι προς την πέτρα αλλά ο Σάρρος άφησε το δικό του να πέσει πάνω στο σπινθηροδόλο κομμάτι φυλακίζοντάς το ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Τον παρά πρώτα, Περιπλανώμενε».

Δυσάρεστημένος, ο Μέρταγκ ψάρεψε ένα μικρό δερμάτινο πουγκί από την εσωτερική τσέπη του μανδύα του. Ήχος από νομίσματα ακούστηκε μόλις ακούμπησε το πουγκί στο τραπέζι.

Το ύπουλο χαμόγελο του Σάρρος πλάτυνε. Ξέσφισε το κορδόνι του πουγκιού αποκαλύπτοντας μέσα του τη λάμψη χρυσών νομισμάτων. Η Έσσι πήρε μια γρήγορη ανάσα. Ο Μέρταγκ αμφέβαλλε αν είχε δει ποτέ ολόκληρη κορόνα.

«Τώρα τα μισά» είπε ο Μέρταγκ «και τα υπόλοιπα μόλις μου πεις πού τη δρῆκες». Έδειξε την πέτρα με το ακροδάχτυλό του.

Ένας παράξενος πνιχτός ήχος ξέφυγε από τα χείλη του Σάρρος. Γέλιο. Έπειτα είπε: «Α, όχι, Περιπλανώμενε. Σε καμία περίπτωση. Νομίζω ότι είναι καλύτερα να μας δώσεις και τα υπόλοιπα νομίσματά σου και ίσως τότε σ' αφήσουμε να κρατήσεις το κεφάλι σου».

Στην απέναντι άκρη της αίθουσας, οι γουνοφορεμένοι άντρες έφεραν τα χέρια κάτω από τους μανδύες τους και ο Μέρταγκ διέκρινε τις λαδές από μισοκρυμμένα ξίφη.

Δεν ένωσε έκπληξη αλλά απογοήτευση. Δηλαδή ο Σάρρος έσπαγε τη συμφωνία τους απλά και μόνο από απληστία;

Πολύ συνηθισμένο.

Η Έσσι διέκρινε κι αυτή τα ξίφη και τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. *Που να πάρει η οργή.* Πριν προλάβει να αντιδράσει ο Μέρταγκ, κι ενώ ήταν έτοιμη να φωνάξει ή να κάνει κάτι, ο Σάρρος τράδηξε ένα μαχαίρι με λεπτή λεπίδα και το πίεσε πάνω στον λαιμό της.

«Αχά» είπε. «Τσιμουδιά, μικρή, αλλιώς θα ανοίξω τον λαιμό σου απ' άκρη σ' άκρη».

Πιρούνι και ξίφος

Η ΣΥΣΣΩΡΕΥΜΕΝΗ ΟΡΓΗ στο στήθος του Μέρταγκ ήταν έτοιμη να ξεσπάσει. Εκείνη τη στιγμή σταμάτησε να σκέφτεται τον Σάρρος ως πρόσωπο. Ο άντρας έγινε πράγμα, ένα πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί γρήγορα και χωρίς δισταγμό.

Η Έσσι πάγωσε στη θέση της μόλις ένιωσε το μαχαίρι του εμπόρου να την αγγίζει, κι αυτή ήταν η πιο έξυπνη κίνηση που θα μπορούσε να κάνει.

Μια σουβλιά μακρινής ανησυχίας άγγιξε τον Μέρταγκ καθώς ο Θορν ετοιμαζόταν να πετάξει για να τον δοηθήσει. Ο Μέρταγκ αντέδρασε με ένα άγριο *Όχι! Μη!* Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν ήταν να εισβάλει ο Δράκος στο Σίουνον.

Κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να κρύψει τα συναισθήματά του, ο Μέρταγκ είπε: «Γιατί αλλάζεις πρόσωπο, Σάρρος; Αφού σου δίνω καλά λεφτά».

«Ναι. Αυτό είναι το θέμα». Ο Σάρρος έσκυψε πιο κοντά με τα χείλη του τραδηγμένα σε ένα ανατριχιαστικό χαμόγελο. Η ανάσα του βρομοκοπούσε σάπιο κρέας. «Αν είσαι πρόθυμος να πληρώσεις τόσα για φήμες και υπαινιγμούς, τότε έχεις περισσότερο χρήμα από μυαλό. Πολύ περισσότερο χρήμα».

Ανόητε, σκέφτηκε ο Μέρταγκ. Έπρεπε να το είχε καταλάβει ότι, με τόσο χρυσάφι, που σκορπούσε, θα μπορούσε να υπάρξει πρόβλημα. Αυτό το λάθος δεν έπρεπε να το ξανακάνει.

Η αλήθεια ήταν ότι είχε ήδη ξοδέψει σχεδόν όλα τα νομίσματα που πήρε μαζί του όταν αυτός και ο Θορν πέταξαν στην έρημο. Είχε φανεί άπληστος στην αναζήτηση πληροφοριών και τώρα αυτή η ακόρεστη επιθυμία του κόστιζε περισσότερο από χρήματα.

Του ξέφυγε μια μικρή, άγρια βρυσιά και μετά είπε: «Αυτή τη μάχη δεν τη θέλεις. Πες μου την τοποθεσία, πάρε το χρυσάφι που κέρδισες και κανείς δε θα πάθει τίποτα».

«Ποια μάχη;» ρώτησε κοροϊδευτικά ο Σάρρος. «Δεν έχεις ξίφος πάνω σου. Εμείς είμαστε επτά κι εσύ ένας. Το χρήμα είναι δικό μας, είτε το θέλεις είτε όχι». Το ασάλι κουνήθηκε ελαφρά πάνω στον λαιμό της Έσσι κι εκείνη σφίχτηκε. «Βλέπεις; Σου κάνω εύκολη την επιλογή, Περιπλανώμενε. Δώσε και το υπόλοιπο χρυσάφι σου, αλλιώς η πιτσιρίκα θα πληρώσει με αίμα».

Η μικρή είχε το βλέμμα της καρφωμένο στον Μέρταγκ. Ένιωθε τον απελπισμένο φόβο της και ήξερε ότι περίμενε –ήλπιζε– να τη βοηθήσει. Έμοιαζε τόσο μικρή, τόσο ευάλωτη, κι ένιωθε να τον πλημμυρίζει απέραντη συμπόνια.

Αποφασισμένος, ετοιμάστηκε για δράση.

Ένα αχνό χαμόγελο άνθισε στα χείλη του. Περίμενε πραγματικά ότι θα επισκεπτόταν το Σίουνον χωρίς να μπλεχτεί καθόλου σε μελαδές; *Ναι, καλά*. Ιδού τα αποτελέσματα.

Τότε ο Μέρταγκ μάζεψε τα ψυχικά του αποθέματα, εστίαστηκε στη θέλησή του και εξέφρασε τον άγριο σκοπό του με μια σειρά από λέξεις της αρχαίας γλώσσας – γλώσσας της αλήθειας και της δύναμης και της μαγείας.

«Θρίφα σεμ κνίφερ ονν χούιλντερ σεμ κόνερ».

Ο αέρας ανάμεσά τους φάνηκε να τρεμουλιάζει. Αυτό και τίποτα περισσότερο.

Ο Μέρταγκ βλεφάρισε έκπληκτος. Το ξόρκι δεν είχε πιάσει. Ο έμπορος διέθετε προστασία; Και μάλιστα ισχυρή, γιατί η δύναμη που έκλινε μέσα του το συγκεκριμένο ξόρκι δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητη. Έτσι όπως είχαν τα πράγματα τώρα, ο Μέρταγκ δεν ένιωθε πολύ σίγουρος για τη συνέχεια.

Ο Σάρρος κάγχασε και πάλι. «Ανόητο. Πολύ ανόητο». Με το ελεύθερο χέρι του τράδηξε μέσα από το γιλέκο του ένα φυλαχτό από κρανίο πουλιού. «Το βλέπεις αυτό, Περιπλανώμενε; Η μάγισσα Μπασέλ έφτιαξε μαγικό χαϊμαλί για καθέναν από μας. Οι αλλόκοτοι τρόποι σου δε θα σε βοηθήσουν τώρα. Είμαστε προστατευμένοι από κάθε κακό».

«Μπα;» είπε ο Μέρταγκ τελείως ήρεμος. Ο έμπορος είχε μόλις μεταμορφωθεί από απλή ενόχληση σε αληθινό κίνδυνο. Ο δρόμος της μετριοπάθειας πλέον δεν οδηγούσε πουθενά. Όχι όταν αποζητάς να υπερισχύσεις, και ο Μέρταγκ είχε αποφασίσει εδώ και πολύ καιρό ότι θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του, θα έφτανε ακόμη και στα άκρα, προκειμένου να μην είναι αυτός ο χαμένος.

Τότε είπε τη Λέξη και τι λέξη ήταν αυτή! Ήχησε σαν καμπάνα κι ο ήχος περιλάμβανε κάθε δυνατή έννοια, γιατί ήταν η πιο ισχυρή λέξη από όλες: το όνομα της αρχαίας γλώσσας. Το Όνομα των Ονομάτων. Το πιο μυστικό από όλα τα ξόρκια, που γνώριζε μόνο ο ίδιος, ο Έραγκον και η Άρνα. Μ' αυτό μπορούσε να σπάσει ή να αλλάξει κάθε ξόρκι. Μ' αυτό μπορούσε να αλλάξει την ίδια τη σημασία της γλώσσας.

Χρωμάτισε το Όνομα των Ονομάτων με τρεις στόχους: την επιθυμία να καταλυθεί η προστασία του Σάρρος, την ευχή να δρεθεί το μαχαίρι του άντρα στο χέρι του και, τέλος, μια εντολή που θα εμπόδιζε να θυμηθούν τη Λέξη όσοι ήταν παρόντες και θα την άκουγαν.

Βαριά σιωπή ακολούθησε. Όλοι στην αίθουσα τον κοίταζαν, πολλοί με μια έκπληκτη έκφραση, σαν να είχαν μόλις ξυπνήσει από όνειρο.

Η Έσσι κοίταζε με τα μάτια διάπλατα ανοιχτά μοιάζοντας να έχει ξεχάσει τον φόδο της.

Προς έκπληξη του Μέρταγκ, ο Σάρρος έδειχνε τελείως ανεπηρέαστος. Ένωσε την ανησυχία να τρυπώνει μέχρι τα δάθη της ψυχής του. Ο μόνος τρόπος αντίστασης στο Όνομα των Ονομάτων ήταν με δουδή μαγεία – ξόρκι χωρίς την ασφάλεια της αρ-

χαίας γλώσσας. Αυτή ήταν η πιο ριψοκίνδυνη και πιο άγρια μορφή μαγείας. Ακόμα και οι πιο έμπειροι μάγοι θα φοβούνταν να την επιχειρήσουν.

Ο Μέρταγκ είχε υποτιμήσει τον Σάρρος κι οποιονδήποτε είχε πάρει δώσε μαζί του αυτός. Η κατάσταση ήταν πλέον επικίνδυνα απρόδλεπτη. Και στον Μέρταγκ δεν άρεσε το απρόδλεπτο.

«Έσσι!» φώναξε ο Σίγκλινγκ συνειδητοποιώντας επιτέλους τη δύσκολη θέση της. Γράπωσε το ρόπαλό του και πήδηξε πάνω από τον πάγκο πολύ πιο ζωηρά από ό,τι θα περίμενε από τον φαλακρό πανδοχέα ο Μέρταγκ. «Άφησέ την αμέσως!»

Πριν ο Σίγκλινγκ προλάβει να κάνει πάνω από ένα δήμα, δύο από τους κακοποιούς με τις γούνες επιτέθηκαν και τον έριξαν στο πάτωμα. Ένας αμβλύς ήχος ακούστηκε καθώς ο ένας χτύπησε τον Σίγκλινγκ στο κεφάλι με τη λαβή ενός ξίφους.

Μούγκρισε κι άφησε το ρόπαλο.

Κανείς άλλος δεν τόλμησε να κουνηθεί.

Αρκετά, σκέφτηκε ο Μέρταγκ.

«Μπαμπά!» φώναξε η Έσσι και σπαρτάρησε κάτω από το μαχαίρι του Σάρρος.

Ο έμπορος κάγχασε και πάλι, αυτή τη φορά πιο δυνατά. «Τα κόλπα σου δε θα σε βοηθήσουν, Περιπλανώμενε. Δεν υπάρχουν μάγια πιο δυνατά από της Μπασέλ. Καμιά μαγεία δεν έχει τόσο βάθος».

«Μπορεί να έχεις δίκιο». Η φωνή του Μέρταγκ ακούστηκε ήρεμη σαν ατάραχη λιμνούλα. Πήρε στο χέρι του το πιρούνι και το στριφογύρισε ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Λοιπόν, όπως φαίνεται, δεν έχω άλλη επιλογή για το θέμα αυτό».

«Απολύτως καμιά» είπε ο Σάρρος αυτάρεσκα.

Μια παχιά γυναίκα με κόκκινα μάγουλα και τα μαλλιά της δεμένα κότσο εμφανίστηκε στην πόρτα της κουζίνας, σκουπίζοντας τα χέρια στη φούστα της. «Τι είναι όλη αυτή—» άρχισε να λέει και τότε είδε τον Σάρρος να κρατάει το μαχαίρι και τον Σίγκλινγκ σωριασμένο στο πάτωμα και το πρόσωπό της πάνιασε.

«Μην κάνεις φασαρίες γιατί θα τη φάει ο άντρας σου» είπε ένας από τους άντρες με τις γούνες στρέφοντας τη λεπίδα του προς τον Σίγκλινγκ.

Καθώς η προσοχή όλων ήταν στραμμένη προς τη γυναίκα του Σίγκλινγκ, ο Μέρταγκ μίλησε χωρίς φωνή και είπε: «Χάλφα ου-τάν θορνέσσα φρα τζέρντα». Ο κυματισμός μιας διάφανης φλόγας φάνηκε να διατρέχει το πιρούνι σε όλο το μήκος του.

Τα μάτια της Έσσι άνοιξαν διάπλατα, αλλά δεν αντέδρασε με κανέναν άλλο τρόπο.

Ο Σάρρος κοπάνησε το χέρι του στο τραπέζι. «Αρκετά με τις φλυαρίες. Το χρήμα σου, τώρα».

Ο Μέρταγκ έσκυψε το κεφάλι και έχωσε και πάλι το αριστερό χέρι κάτω από τον μανδύα του. Προσπαθούσε να είναι χαλαρός μέχρι και την τελευταία στιγμή.

Με μία μόνο κίνηση, τίναξε τον μανδύα στον αέρα ενώ χτυπούσε με το πιρούνι. Κάρφωσε το μαχαίρι του Σάρρος ανάμεσα στα δόντια του πιρουνιού και το χρησιμοποίησε για να πετάξει το μαχαίρι στην άλλη άκρη της αίθουσας.

Τιγγ! Το μαχαίρι κοπάνησε πάνω στον τοίχο.

Ο Σάρρος βλεφάρισε και πάγωσε καθώς ο Μέρταγκ πίεςε τα δόντια του πιρουνιού πάνω στη σάρκα που κρεμόταν κάτω από το σαγόνι του. Ο άντρας με τα δόντια του καρχαρία ξεροκατάπιε κι ένα ρυάκι ιδρώτα κύλησε στο πρόσωπό του, εξακολουθούσε όμως να έχει το χέρι του δίπλα στον λαιμό του κοριτσιού με τα δάχτυλα ανοιχτά σαν να ήθελε να τσακίσει τον λαιμό της.

«Πάντως, εδώ που τα λέμε» είπε ο Μέρταγκ απολαμβάνοντας την αλλαγή «η χάρη σου δεν έχει τη δύναμη να με εμποδίσει να χρησιμοποιήσω τη μαγεία σε κάτι άλλο. Όπως αυτό το πιρούνι, για παράδειγμα». Πίεςε τα δόντια πιο βαθιά στη σάρκα του Σάρρος. «Πραγματικά πιστεύεις ότι χρειάζομαι ξίφος για να σε νικήσω, απαίσιε βρομιάρη;»

Από τα χείλη του Σάρρος ξέφυγε ένα περιφρονητικό σφύριγμα. Έπειτα έσπρωξε την Έσσι πάνω στον Μέρταγκ και τινάχτηκε πίσω σωριάζοντας στο πάτωμα την καρδέκλα του.

Ο Μέρταγκ πετάχτηκε όρθιος και η Έσσι έπεσε στο πάτωμα. Έπειτα απομακρύνθηκε μπουσουλώντας κάτω από τα τραπέζια.

Οι έξι άντρες με τις γούνες τράβηξαν τα ξίφη τους, και η τεράστια αίθουσα μετατράπηκε σε ένα πανδαιμόνιο από κορμιά που έλεφταν με φόρα το ένα πάνω στο άλλο καθώς οι ψαράδες, οι εργάτες και οι υπόλοιποι θαμώνες προσπαθούσαν σαν τρελοί να το σκάσουν από την μπροστινή πόρτα. Ο άντρας με το λαούτο παραπάτησε κι έπεσε κι από παντού ακούγονταν κραυγές, συγκρούσεις και σπασίματα.

Ο Μέρταγκ πέταξε τον μανδύα του για να μπορεί να κινηθεί ελεύθερα. Διακινδύνευσε μια ματιά στο πάτωμα αναζητώντας το μαχαίρι του Σάρρος. Δεν το είδε πουθενά. Ένα υπόκωφο μουγκρητό ξέφυγε από τα χείλη του. Θα ήθελε να έχει το Ζάρροκ ή έστω ένα στρατιωτικό μαχαίρι για να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Αλλά δυστυχώς όχι, αφού είχε θεωρήσει ότι δε χρειαζόταν τίποτα, ότι ήταν πολύ έξυπνος. Το μόνο που διέθετε ήταν ένα πιρούνι.

Οι φονιάδες προσπαθούσαν να τον στριμώξουν κοντά στο τζάκι, αλλά το απέφυγε επιδέξια. Ξεγλιστρούσε ανάμεσα από τα τραπέζια κάνοντας κύκλους για να πετύχει μια καλή γωνία.

Ο Σάρρος είχε τραβηχτεί σε μια γωνιά και φώναζε: «Κάντε τον κομματάκια! Σκοτώστε τον! Ανοίξτε την κοιλιά του να χυθούν τα άντερά του!».

Θα ασχοληθώ μαζί σου αμέσως, σκέφτηκε ο Μέρταγκ.

Στο πίσω μέρος της αίθουσας, το κορίτσι έφτασε στη μητέρα του. Η γυναίκα τράβηξε την Έσσι πίσω από τις φούστες της κι άρπαξε μια καρέκλα την οποία κράτησε μπροστά τους σαν ασπίδα.

Ο πιο κοντινός κατοπιός επιτέθηκε στον Μέρταγκ κραδαινοντας το ξίφος του. *Αδέξια βλάκα.* Ο Μέρταγκ τον απέκρουσε με το πιρούνι, έπειτα τον πλησίασε ξαφνικά κι έχωσε το πιρούνι στο στήθος του.

Τα δόντια τρύπησαν κόκαλα και σάρκα όσο βαθιά ήθελε ο Μέρταγκ. Ο άντρας έγειρε πάνω του και σωριάστηκε με ένα υγρό, ματωμένο αγκομαχητό, καθώς η καρδιά του έσβηνε.

Μια τρομερή έκρηξη οργής έφτανε σε κύματα από τον Θορν και ο Μέρταγκ ένιωσε την ξαφνική απόφαση του Δράκου να έρθει κοντά του. *MEINE EKEI!* ούρλιαξε μέσα στο μυαλό του πριν αρματώσει τις σκέψεις του ενάντια σε ενδεχόμενη εισβολή. Ο Θορν κρατήθηκε, αλλά με το ζόρι.

Τρεις ακόμη μισθοφόροι του Σάρρος κινήθηκαν προς το μέρος του. Και οι τρεις κράδαιναν και ανέμιζαν τα ξίφη τους χωρίς να περιμένουν ο καθένας τη σειρά του για να επιτεθούν.

Ο Μέρταγκ γράπωσε μια καρέκλα και με το ένα χέρι την πέταξε πάνω στον άντρα στα αριστερά του. Ταυτόχρονα, χρησιμοποίησε το πιρούνι για να αποφύγει τις επιθέσεις των άλλων δύο αγριεμένων τύπων. Αντιμετώπιζε το κάθε χτύπημά τους προστατεύοντας εύκολα και χωρίς κόπο τον εαυτό του καθώς εκείνοι προσπαθούσαν να διασπάσουν την άμυνά του. Κανείς τους όμως δεν ήταν καλά εκπαιδευμένος, αυτό ήταν ολοφάνερο.

Οι άντρες είχαν το πλεονέκτημα που τους πρόσφεραν τα ξίφη τους αλλά ο Μέρταγκ, ξεγλιστρώντας στο πλάι, κατάφερε να τα αποφύγει και βρέθηκε σε απόσταση από όπου μπορούσε να επιτεθεί. Πιο γρήγορος από ό,τι θα προλάβαινε να δει το μάτι, χτύπησε με το πιρούνι: ένα, δύο, τρία, τέσσερα δυνατά χτυπήματα που έριξαν τους άντρες στο πάτωμα, όπου παρέμειναν άλαλοι ή μουγκρίζοντας.

Το αίμα του κυλούσε καυτό, ένα ρυάκι ιδρώτα σκέπαζε το μέτωπό του και στις παρυφές της όρασής του σερόνταν κάτι κόκκινο. Η ανάσα του όμως παρέμενε ισορροπημένη. Διατηρούσε τον έλεγχό του ακόμα κι όταν ένιωσε να τον διαπερνά ο ενθουσιασμός της δίκαιης νίκης του.

Στην άλλη άκρη της αίθουσας, ο Σίγκλινγκ κρατήθηκε από τον πάγκο και στάθηκε όρθιος. Είχε ξαναπιάσει το ρόπαλο, αν και ο Μέρταγκ δε θεωρούσε ότι το δερματόδετο όπλο θα είχε καμιά αξία απέναντι στα ξίφη των κακοποιών.

Η γυναίκα του πανδοχέα είπε: «Έτσι, ο Όλφα είναι στην κουζίνα. Θέλω να πας—»

Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση της, ένας από τους σω-

ματοφύλακες του Σάρρος έτρεξε προς το μέρος τους. Στο υψωμένο χέρι του κρατούσε σιδερένιο λοστό τον οποίο και κατέδασε πάνω στην καρέκλα που κρατούσε η γυναίκα.

Η καρέκλα εκσφενδονίστηκε από τα χέρια της και έγινε κομμάτια στο πάτωμα.

Το κορίτσι στρίγκλισε καθώς ο άντρας με τη γούνα σήκωσε ψηλά το ξίφος που κρατούσε με το άλλο χέρι–

Ο Μέρταγκ ήξερε ότι δεν μπορούσε να διασχίσει την τεράστια αίθουσα έγκαιρα για να τους σώσει. Έτσι ποντάρισε στην καλή θέληση της τύχης και πέταξε το πιρούνι–

Μπουπ.

Το πιρούνι καρφώθηκε στο πίσω μέρος του κρανίου του άντρα που την ίδια στιγμή σωριάστηκε στο πάτωμα σαν σακί με αλεύρι.

Ο Μέρταγκ ένιωσε ανακούφιση, όμως μόνο για ένα δευτερόλεπτο. Ο Σάρρος και ο τελευταίος σύντροφος που του είχε απομείνει επιχείρησαν να τον πλευρίσουν. Ο Μέρταγκ κλότσησε ένα τραπέζι προς το στομάχι του ξιφοφόρου και, όταν εκείνος παραπάτησε, πήδηξε πάνω του και κοπάνησε το κεφάλι του στο πάτωμα.

Ο Σάρρος έδρισε και στράφηκε προς την πόρτα. Την ώρα που έκανε στροφή, έριξε μια χούφτα γυαλιστερούς κρυστάλλους στον Μέρταγκ.

«Σδινγκ!» φώναξε ο Μέρταγκ.

Οι κρύσταλλοι λοξοδρόμησαν αμέσως και πέταξαν μέσα στις φλόγες της φωτιάς. Ακούστηκαν μπόλικά δυνατά *ποπ!* Κι ένας χείμαρρος από βαθυκόκκινα καρδουνάκια κατέβρεξε το πέτρινο τζάκι.

Πριν φτάσει στην πόρτα ο Σάρρος, ο Μέρταγκ τον πρόλαβε. Τον άρπαξε από το δερμάτινο γιλέκο και –με ένα γρούλισμα κι ένα τίναγμα– σήκωσε τον Σάρρος από το πάτωμα μέχρι ψηλά, πάνω από το κεφάλι του, και τον κοπάνησε με δύναμη στις ξύλινες σανίδες.

Ο αριστερός αγκώνας του Σάρρος έστριψε σε μια αφύσικη γωνία. Ο άντρας μούγκρισε από τον πόνο.

«Έσσι» είπε η γυναίκα του πανδοχέα. «Μείνε πίσω μου».

Ο Μέρταγκ κάρφωσε το πόδι του πάνω στον θώρακα του Σάρρος και, με ένα γρύλισμα, είπε: «Και τώρα μίλα, μπάσταρδε. Πού δρήκες την πέτρα;».

Ο Σίγκλινγκ δγήκε από τον πάγκο και διέσχισε την αίθουσα παραπατώντας μέχρι να φτάσει στη γυναίκα και την κόρη του. Δεν αντάλλαξαν κουβέντα, αλλά η γυναίκα του πέρασε το χέρι της γύρω από τη μέση του, όπως έκανε κι αυτός σ' εκείνη.

Γαργαριστό γέλιο ξέφυγε από τα χείλη του Σάρρος. Στη φωνή του διακρινόταν μια άγρια χροιά που θύμιζε στον Μέρταγκ τις πιο παρανοϊκές στιγμές του Γκαλμπατόριξ. Ο Σάρρος έγλειψε τα αιχμηρά δόντια του και είπε: «Δεν έχεις ιδέα τι είναι αυτό που ψάχνεις, Περιπλανώμενε. Είσαι φεγγαροχτυπημένος και θεόστραβος. Η άμαξα ζυγώνει κι εσύ κι εγώ είμαστε μυρμήγκια που περιμένουν να τα λιώσει».

«Την πέτρα» είπε ο Μέρταγκ ανάμεσα στα σφιγμένα δόντια του. «Πού;»

Η φωνή του Σάρρος δυνάμωσε κι άλλο, ένα τρελό τσίριγμα που τρυπούσε τον νυχτερινό αέρα. «Δεν καταλαβαίνεις! Οι Ονειρευτές! Οι Ονειρευτές! Τρυπώνουν στο κεφάλι σου και σου διαστρέφουν τις σκέψεις. Αχ! Τις ροκανίζουν και τις διαλύουν». Άρχισε να χτυπιέται κοπανώντας τις φτέρνες του στο πάτωμα. Κίτρινος αφρός ξεπρόβαλε στις άκρες του στόματός του. «Θα σε ψάξουν, Περιπλανώμενε, και τότε θα καταλάβεις. Θα...» Η φωνή του έσβησε σε ένα άγριο κρώξιμο και, με ένα τελευταίο τίνιγμα, έμεινε ακίνητος.

Η ανησυχία τρύπωσε σαν σκουλήκι στα σωθικά του Μέρταγκ. Ο άντρας δεν έπρεπε να πεθάνει. Όλο αυτό εδώ ήταν αποτέλεσμα μαγείας ή κάποιου δηλητηρίου και καμιά εξήγηση δεν έμοιαζε ιδιαίτερα ελκυστική. Στην πραγματικότητα, η κατάσταση του άφηνε μια δυσάρεστη γεύση στο στόμα. Ένωσε πιασμένος σε αόρατη παγίδα και δεν ήξερε ποιος –ή τι– την είχε στήσει.

Για μια στιγμή, μέσα στη μεγάλη αίθουσα δεν κινήθηκε κανείς.

Ο Μέρταγκ ένιωθε τα βλέμματα καρφωμένα πάνω του κα-

θώς τραβούσε από τον λαιμό του Σάρρος το φυλαχτό από κρυνό πουλιού, φορούσε τον μανδύα του και επέστρεφε στο τραπέζι δίπλα στη φωτιά. Έβαλε στην τσέπη του την πέτρα με την εσωτερική λάμψη, μάζεψε το πουγκί του κι έπειτα σταμάτησε σκεπτικός.

Παίζοντας το πουγκί στο χέρι του, πήγε στο σημείο όπου στέκονταν ο Σίγκλινγκ και η γυναίκα του κρύβοντας πίσω τους την Έσσι. Το κορίτσι έδειχνε τρομοκρατημένο. Ο Μέρταγκ δεν την κατηγορούσε γι' αυτό.

«Σε παρακαλώ...» είπε ο Σίγκλινγκ.

«Συγγνώμη για τη φασαρία» είπε ο Μέρταγκ. Μύριζε πάνω του την μπόχα του ιδρώτα και όλη η μπροστινή πλευρά του λινού του πουκάμισου είχε μπόλικες πιτσιλιές από αίμα. «Ορίστε, αυτά πρέπει να καλύψουν τις ζημιές». Έτεινε το πουγκί προς το μέρος του Σίγκλινγκ, ο οποίος το δέχτηκε μετά από έναν στιγμιαίο δισταγμό.

Ο πανδοχέας έγλειψε τα χείλη. «Οι φρουροί θα φτάσουν από στιγμή σε στιγμή. Αν φύγεις από την πίσω πόρτα... μπορεί να φτάσεις στην πύλη χωρίς να σε δουν».

Ο Μέρταγκ έγνεψε. *Ευγενικό εκ μέρους του.*

Έπειτα γονάτισε και τράδηξε το πιρούνι από το κεφάλι του κακοποιού που ήταν σωριασμένος στις σανίδες λίγο πιο πέρα. Το κορίτσι ζάρωσε και τραθήχτηκε πίσω όταν ο Μέρταγκ την κοίταξε. «Μερικές φορές» της είπε «πρέπει να σηκώνεις το ανάστημά σου και να πολεμάς. Μερικές φορές η απόδραση δεν είναι επιλογή. Τώρα το καταλαβαίνεις;»

«Ναι» ψιθύρισε η Έσσι.

Ο Μέρταγκ έστρεψε την προσοχή του στους γονείς της. «Μια τελευταία ερώτηση: Χρειάζεστε την προστασία της συντεχνίας των χριστών για να κρατήσετε ανοιχτό αυτό το πανδοχείο;»

Ο Σίγκλινγκ ζάρωσε μερδεμένος το μέτωπό του. «Όχι, όχι μέχρι αυτού του σημείου. Γιατί;»

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ» είπε ο Μέρταγκ. Έπειτα έτεινε το πιρούνι προς την Έσσι. Έδειχνε πεντακάθαρο, δεν είχε ούτε μια σταγόνα αίμα πάνω του. «Αυτό το δίνω σε σένα. Έχει ένα ξόρκι

που δεν το αφήνει να σπάσει. Αν η Χιόρντις σε ξαναενοχλήσει, χάσ' της μια και θα σ' αφήσει ήσυχη».

«Έσσι» είπε η μητέρα της χαμηλόφωνα με τόνο προειδοποιητικό.

Αλλά ο Μέρταγκ έβλεπε ότι το κορίτσι είχε πάρει την απόφασή του. Κούνησε αμετάκλητα το κεφάλι της και πήρε το πιρούνι. «Σ' ευχαριστώ» του είπε σοβαρή.

«Όλα τα καλά όπλα αξίζουν ένα όνομα» είπε ο Μέρταγκ. «Ιδιαίτερα τα μαγικά. Τι όνομα θα του έδινες;»

Η Έσσι το σκέφτηκε μια στιγμή κι έπειτα είπε: «Κύριος Σουδλερός».

Ο Μέρταγκ δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί. Ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του κι έβαλε τα γέλια, ένα γέλιο δυνατό, εγκάρδιο. «Κύριος Σουδλερός. Μου αρέσει. Πολύ ταιριαστό. Είθε ο κύριος Σουδλερός να σου φέρνει πάντα καλή τύχη».

Και η Έσσι χαμογελούσε, αν και κάπως αδέσια.

Τότε η μητέρα του κοριτσιού είπε: «Ποιος... ποιος είσαι πραγματικά;».

«Ένα ακόμη πρόσωπο που ψάχνει απαντήσεις» είπε ο Μέρταγκ.

Ήταν έτοιμος να φύγει όταν, από μια ξαφνική παρόρμηση, άπλωσε το χέρι του και ακούμπησε το χέρι της μικρής. Είπε τις λέξεις για ένα θεραπευτικό ξόρκι και το κορίτσι σφίχτηκε καθώς το ξόρκι ενεργούσε σβήνοντας την ουλή από το δέρμα της.

Παγωμάρα απλώθηκε στα άκρα του Μέρταγκ καθώς το ξόρκι έπαιρνε το τίμημά του σε ενέργεια, ρουφώντας δύναμη από το σώμα του για να επιφέρει την αλλαγή που ήθελε.

«Παράτα την!» είπε ο Σόγκλινγκ τραδώντας κοντά του την Έσσι, αλλά το ξόρκι είχε ήδη κάνει τη δουλειά του και ο Μέρταγκ τους προσπέρασε με τον μανδύα να ανεμίζει πίσω του.

Καθώς διέσχιζε την κουζίνα με κατεύθυνση την πίσω πόρτα του πανδοχείου, άκουσε τον Σίγκλινγκ και τη γυναίκα του να αναφωνούν έκπληκτοι κι έπειτα, τόσο αυτοί όσο και η Έσσι, ξέσπασαν σε κλάματα, αλλά από χαρά, όχι από θλίψη.

Ο Μέρταγκ δεν είχε τελειώσει. Ενώ οι γονείς της Έσσι είχαν αλλού το μυαλό τους, αυτός γλίστρησε απαρατήρητος με τον νου του στη ροή των σκέψεών τους. Ήταν απαλός, δε χρειάστηκε καθόλου δία. Αυτό που αναζητούσε είχε κυριέψει τώρα τη συνείδηση και των τριών τους: η στιγμή, τρία χρόνια πριν, που η Έσσι είχε πέσει πάνω στον πατέρα της στην κουζίνα την ώρα που εκείνος κουβαλούσε τη σιδερένια κατσαρόλα με το στραβό χερσούλι, γεμάτη καυτό νερό για πλύσιμο. Η Έσσι έτρεχε πάνω κάτω χωρίς να προσέχει, χωρίς να ακούει, και βρέθηκε εκεί που δεν την περίμενε κανείς. Από τον Σίγκλινγκ τώρα, αυτό που έβλεπε ήταν ενοχή ανακατεμένη με ανακούφιση. Από τη γυναίκα του, ανακούφιση και λύπη κι ένα κρυφό παράπονο για το ατύχημα που ο σύζυγός της δεν είχε αποφύγει, αν και άθελά του.

Ο Μέρταγκ αποσύρθηκε. Οι φόβοι του ήταν αστήρικτοι κι ένιωθε ικανοποίηση γι' αυτό. Η Έσσι και τα αδέρφια της ήταν ασφαλείς με την οικογένειά τους. Δεν υπήρχε πλέον κάτι άλλο που θα μπορούσε να κάνει εδώ.

Ένωσε δάκρυα να αναδλύζουν από τα μάτια του. Τουλάχιστον είχε καταφέρει να κάνει κάτι καλό σήμερα. Κανένα παιδί δεν πρέπει να μεγαλώνει με μια ουλή σαν της Έσσι... ή τη δική του. Για μια στιγμή φαντάστηκε τον εαυτό του να επουλώνει την πλάτη του με τη μαγεία, όπως είχε κάνει στο χέρι της Έσσι, αλλά κούνησε το κεφάλι διώχνοντας τη σκέψη. Κάποιες πληγές παραήταν βαθιές για να θεραπευτούν.

Ήταν γιος του πατέρα του και δε θα μπορούσε ποτέ να ισχυριστεί κάτι άλλο.

* * *

Στο δρομάκι έξω από το Πανηγύρι του Φούλσαμ, ο Μέρταγκ σήκωσε το κεφάλι και ρούφηξε μπόλικο από τον νυχτερινό αέρα. Ακόμα χιόνιζε. Οι απαλές νιφάδες πετούσαν πέφτοντας προς τη γη απαλά σαν ανάλαφρο πέπλο και η πόλη έμοιαζε ήρεμη και ήσυχη.

Ο σφυγμός του άρχισε να επιβραδύνεται.

Πόσος καιρός είχε περάσει από την τελευταία φορά που σκότωσε κάποιον; Πάνω από χρόνος. Δυο ληστές τού είχαν ριχτεί ένα δράδυ, καθώς γύριζε στο σημείο της κατασκήνωσής τους, ανόητοι, αστοιχείωτοι κλέφτες που δεν υπήρχε η παραμικρή πιθανότητα να τον νικήσουν. Ανταπέδωσε τα χτυπήματά τους αντανakλαστικά και, τη στιγμή που κατάλαβε τι γινόταν, οι δυο δύσμοιροι ήταν σωριασμένοι στο έδαφος. Είχε ακόμα στ' αυτιά του τα δογκητά του νεότερου καθώς ξεψυχούσε...

Ο Μέρταγκ μόρφασε. Κάποιοι περνούσαν όλη τους τη ζωή χωρίς να σκοτώσουν ποτέ. Αναρωτήθηκε πώς να ήταν κάτι τέτοιο.

Μια σταγόνα αίμα –όχι δικό του– κύλησε στο πίσω μέρος του χεριού του. Αηδιασμένος, το σκούπισε στον τοίχο του κτιρίου. Οι σκλήθρες τον ενοχλούσαν λιγότερο από το αίμα.

Αν και δεν είχε εκμιαεύσει κάποια συγκεκριμένη τοποθεσία από τον Σάρρος, τουλάχιστον τώρα ήξερε ότι ο τόπος για τον οποίο τον είχε προειδοποιήσει ο Ούμαροθ υπήρχε. Καλύτερα δέβαινα να μην ήξερε τίποτα. Όποια αλήθεια κι αν κρυβόταν κάτω από το χωράφι της μαυρισμένης γης, πολύ αμφέβαλε ότι σήμαινε κάτι καλό. Η ζωή δεν είναι ποτέ τόσο απλή.

Μια ερωτηματική σκέψη τού ήρθε από κάπου έξω από το Σίοννον: ήταν ο Θορν που φοβόταν για την ασφάλειά του.

Είμαι καλά, του είπε ο Μέρταγκ. Είχαμε λίγη φασαρία.

Χρειάζεται να έρθω;

Δε νομίζω, όπως και να 'χει, όμως, να είσαι σε εγρήγορση.

Πάντα.

Ο Θορν τραβήχτηκε προσεκτικά, αλλά ο Μέρταγκ εξακολούθούσε να αισθάνεται τον δεσμό που τους ένωνε: μια ανακουφιστική εγγύτητα που είχε γίνει η μοναδική σταθερή πραγματικότητα στη ζωή τους.

Ξεκίνησε να βαδίζει στο δρομάκι. Ήταν ώρα να φύγει. Η φρουρά της πόλης θα κατέφθανε σύντομα για να ερευνήσει το συμβάν κι εκείνος είχε ήδη καθυστερήσει αρκετά.

Μια τρεμουλιαστή κίνηση από ψηλά τράβηξε την προσοχή του.

Στην αρχή ο Μέρταγκ δεν ήταν σίγουρος τι έβλεπε.

Κάτω από τα σύννεφα που έμοιαζαν σαν φωτισμένα από φωτιά έπλεε ένα μικρό πλοίο από χορτάρι, με μήκος όχι μεγαλύτερο από κάνα δυο παλάμες. Το κύτος και το ιστίο ήταν φτιαγμένα από πλεκτά καλάμια και το κατάρτι και το αντενοκάταρτο από μακρουλούς μίσχους.

Δε διέκρινε κανένα πλήρωμα, έστω και μικροσκοπικό. Το πλοίο κινούνταν μόνο του, σαν να το οδηγούσε και να διατηρούσε την κίνηση μια αόρατη δύναμη. Έκανε δύο κύκλους γύρω του και είδε μια μικροσκοπική φιάμολα να κυματίζει πάνω από το εξίσου μικρό παρατηρητήριο.

Τότε το πλοίο στράφηκε δυτικά και, μέσα στο πέπλο του χιονιού που έπεφτε, εξαφανίστηκε χωρίς να αφήσει πίσω κανένα ίχνος της ύπαρξής του.

Ο Μέρταγκ χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι. Δεν ήξερε ποιος είχε φτιάξει το πλοίο ή τι σήμαινε, αλλά το γεγονός ότι μπορούσε να υπάρξει κάτι τόσο παράξενο, τόσο ξεχωριστό, τον γέμιζε με απροσδόκητη χαρά.

Ξανασκέφτηκε αυτά που είχε πει στο κορίτσι, την Έσσι. Ίσως θα έπρεπε να ακολουθήσει και ο ίδιος τη δική του συμβουλή. Ίσως ήταν ώρα να σταματήσει να τρέχει και να επιστρέψει σε παλιούς φίλους.

Στα χείλη του φάνηκε ένα αχνό χαμόγελο. Όπου κι αν είχε πάει μέσα στη χρονιά μετά τον θάνατο του Γκαλμπατόριξ, είχε διακρίνει δηλητήριο στις φωνές των Ανθρώπων όταν ανέφεραν το όνομά του. Εκτός από τη Ναζουάντα, ελάχιστοι ήταν εκείνοι που θα μπορούσε να εμπιστευτεί μετά τις πράξεις του στην υπηρεσία του βασιλιά. Αυτή ήταν μια πικρή, άδικη αλήθεια, μια αλήθεια που οι συνθήκες τον είχαν αναγκάσει να αποδεχτεί εδώ και καιρό.

Λόγω αυτής της κατάστασης είχε κρύψει το πρόσωπό του, άλλαξε το όνομά του και κρατήθηκε στις παρυφές της κατοικημένης χώρας χωρίς να περνά ποτέ από εκεί που θα μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν. Και παρότι ο καιρός της μοναξιάς είχε κάνει

καλό τόσο στον ίδιο όσο και στον Θορν, δεν υπήρχε περίπτωση να ζήσουν έτσι την υπόλοιπη ζωή τους.

Γι' αυτό αναρωτήθηκε ξανά. Μήπως είχε φτάσει η ώρα να αντιμετωπίσουν το παρελθόν τους;

Όχι. Η σκέψη φώλιασε αποφασιστικά στο μυαλό του την ίδια στιγμή. Δεν ήταν σίγουρος αν αυτή η αποφασιστικότητα ήταν δική του ή του Θορν ή συνδυασμός και των δύο. Ακόμη κι αν επιχειρούσαν να ξαναμπούν στην πολιτισμένη κοινωνία, ο Μέρταγκ δεν πίστευε ότι θα τους θεωρούσαν οτιδήποτε άλλο εκτός από δολοφόνους και προδότες.

Εξάλλου... Ο Μέρταγκ κάρφωσε το βλέμμα στο αντικείμενο που κρατούσε: το φυλαχτό από κρανίο πουλιού που είχε τραθήξει από τον λαιμό του Σάρρος. Έμοιαζε μάλλον με κρανίο κόρακα.

Ποια ήταν η μάγισσα Μπασέλ; Ο Μέρταγκ δεν την είχε ακούσει ποτέ. Τα ξόρκια χωρίς λόγια ήταν άγριο, επικίνδυνο πράγμα και σπάνιζαν οι μάγοι που θα ήταν αρκετά θαρραλέοι, ανόητοι ή ταλαντούχοι για να το επιχειρήσουν. Ακόμα και με την κατάλληλη εκπαίδευση, δε θα τολμούσε να κάνει κάτι τέτοιο στο Πανηγύρι του Φούλσαμ, όχι με τόσους πολλούς αθώους παρευρισκόμενους. Και τι ήταν αυτοί οι Ονειρευτές που είχε αναφέρει ο Σάρρος; Ήταν συνάδελφοι της Μπασέλ; Συνέχεια καινούρια μυστήρια.

Όχι, πριν από οτιδήποτε άλλο, ο Μέρταγκ ήθελε να μάθει την προέλευση της φεγγοδόλας πέτρας και ήθελε να βρει τη μάγισσα Μπασέλ για να της κάνει μερικές ερωτήσεις.

Υποψιαζόταν ότι οι απαντήσεις θα ήταν πολύ ενδιαφέρουσες.

Μια μπρούντζινη καμπάνα σήμανε συναγερμό κάπου στο Σίουνον, βγάζοντάς τον από την ονειροπόλησή του. Έχωσε το φυλαχτό στον μανδύα του και ξεκίνησε με ταχύ βήμα για τις νότιες πύλες, αποφασισμένος να το σκάσει από την πόλη πριν τον βρει η φρουρά αναγκάζοντάς τον να κάνει κάποιο φονικό που θα μετάνιωνε.

ΠΡΟΔΟΤΗΣ. ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ. ΚΥΝΗΤΟΣ. ΗΡΩΑΣ.

Ο κόσμος δεν είναι πλέον ασφαλής για τον Δρακοκαβαδάρη Μέρταγκ και τον Δράκο του, τον Θορν. Ένας διεφθαρμένος βασιδιάς έχει ανατραπεί κι οι ίδιοι είναι αναγκασμένοι να ζήσουν με τις συνέπειες του απρόδουμου ρόδου που έπαιξαν στη διάρκεια της τρομερής βασιλείας του. Τώρα όλοι τούς μισούν κι έχουν μείνει μόνοι, εξόριστοι στις παρυφές της κοινωνίας.

Σε όλη τη χώρα ακούγονται κρυφοί ψίθυροι για γη δρυμματοσιμένη και αχνή οσμή δειαφιού στον αέρα και ο Μέρταγκ γνώδει ότι κάτι μοχθηρό παραμονεύει στους ίσκιους της Αδαγαισίας. Έτσι, ξεκινά ένα επικό ταξίδι στο άγνωστο, καθώς μαζί με τον Θορν πρέπει να ανακαλύψουν και να νικήσουν μια μάγισσα τυδλιγμένη στο μυστήριο.

Σ' αυτό το συναρπαστικό μυθιστόρημα που πρωταγωνιστεί ένας από τους πιο δημοφιλείς χαρακτήρες του συναρπαστικού κύκλου Κληρονομιά του Παοδίνι, ένας Δρακοκαβαδάρης πρέπει να ανακαλύψει τι πρεσβεύει σε έναν κόσμο που τον έχει εγκαταλείψει. Το Μέρταγκ είναι το τέλειο βιβλίο για να πρωτομιπείς στον Κόσμο του Έραγκον... ή για να επιστρέψεις ευχάριστα σ' αυτόν.

ΕΚΛΟΕΣΕΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0633-8

9 786180 706338 >

Βοηθ. κωδ. μπχ/ons 14633